

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 352 • CENA 42,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,70 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
3. oktobar 2003.

KOLT PRESUDUJE

★ **BOOK HOLIDAYS** ★

352

Frenk Larami

KOLT PRESUĐUJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 352

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

44' JUSTICE

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 25. IX 2003.

Tržište: 3. X 2003.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: JP MAGYAR SZÓ – OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – 44' JUSTICE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Tek kada se sasvim razdanilo Dok Holidej je napustio mesto na kome se ulogorio i pojahao je na zapad.

Bilo je prohladno jutro, kakva su ovde bila početkom septembra, i u dolji je kao meki jastuk lebdela sivkastobela magla, kao da se koleba da li da se podigne ili ne.

Durašan ždrebac kojeg je zapadnjak jahao, željno je grabio napred i njegov jahač puštao ga je da trči umereno i ujednačeno kad god je to bilo moguće. Veći deo vremena držao ga je, međutim, na uzdi, jer je teren bio neravan i pun oštarih, stenovitih šiljaka, pa mu nije odgovarao rizik da se konj pod njim povredi.

Posle jednog časa napustio je dno prostrane doline i uputio se prema udaljenom prolazu između dva brd-ska masiva. Iz dosta detaljne mape tog kraja, koju je nabavio u stanici diližanse kompanije Vels Fargo, saznao je da se s druge strane tog prolaza nalazi još jedna velika dolina, veća od ove kroz koju je prošao. Bila je to dolina reke Kaskejd. Tamo će sigurno naići na put – glavnu vezu između grada Kaskejda i tvrđave Lukas – koji je vijugao oko velikih planinskih masiva, povezujući znatan broj manjih i

većih naselja. Tim putem stići će konačno na svoj cilj.

Cilj mu je bio grad Kaskejd. Posle dva dana putovanja divljinom činilo mu se kako nije pogrešio što se odlučio da krene prečicom. Istinu govoreći, ta je njegova odluka bila uglavnom posledica nemanja izbora, jer partiju pokera, započetu uveče, posle dolaska u stanicu Tvin Forks, nije završio do jutra, pa je diližansa otišla bez njega. Na sledeću bi morao čekati tri dana pa je zato rešio da delom dobitka u partiji karata kupi konja i opremu i preseče kroz divljinu na drugu stranu planine, gde se nadao da će izbiti na put koji je vodio do Kaskejda. Bio je to način putovanja manje udoban od putovanja diližansom, ali zato znatno kraći i zanimljiviji.

Prelazeći preko brdskih prevoja primetio je da na proplancima i u zelenim dolinama pase dosta divljači, naročito severnih jelena i već je požalio što se u Tvin Forksu nije bolje opremio za duži boravak u divljini. Njegovo salonsko odelo i lak kišni ogrtač nisu bili dovoljna zaštita od hladnih septembarskih noći. Nadao se, međutim, da će, kada okonča posao koji ga je u Kaskejdu čekao, moći taj propust da nadoknadi.

Dahćući snažnim plućima, Mig je izbio na greben planinskog prolaza. Sudeći po mapi, taj prolaz nije imao ime. Prisećajući se nekih detalja iz prošlosti, Holidej je odnekud pomislio da se on zove Džesonov prolaz, po starom Semu Džesonu, nekadašnjem planinskom lovcu i istraživaču, pravom predstavniku davno iščezle vrste pustolova. Sada je bila hiljadu osamsto osamdeseta godina i dani istraživača i planinskih lovaca bili su samo istorija.

Zapadnjak s lakoćom kliznu iz sedla i skoči na tle, pustivši da mu kožne vođice ispadnu iz rukavica. Ždrebac zadovoljno frknu i poče da brsti retke i kržljave busene trave.

— Nećeš se tu baš mnogo napasti — tiho se nasmeja Dok. Proteglio je vitko, mišićavo telo, a onda skinuo rukavice i zadenuo ih ispod pojasa s revolverima. Zavukao je ruku u džep sakoa i izvukao odande tanku, zlatnu tabakeru. Znao je da mu je tabakera skoro prazna, ali se nadao da će za jedan dan stići u Kaskejd, a s onim što je još imao u rezervi u bisagama, verovao je da će imati dovoljno duvana. Bez žurbe je otvorio tabakeru i izvadio iz nje dugačku, tanku „havanu“. Za to vreme njegove sivoplave oči, usađene ispod markantnih obrva, neprekidno su kružile po okolini. Bile su to budne oči opreznog čoveka, sposobne da uoče svaki detalj i samim tim svaku potencijalnu opasnost. A to je bilo doba kada je samo oprezan čovek mogao doživeti normalan ljudski vek.

Kresnuo je palidrvce i zaklonivši ga rukama pripalio cigaretu. Pre nego što ga je odbacio, ugasio ga je trzajem prstiju. Učinio je to više iz navike, jer se kržljava vlažna trava nije mogla zapaliti čak i da je to želeo, ali u svojim krstarenjima po Zapadu, Dok je video dosta prerijskih požara i znao njihove stravične posledice.

Dok je on pušio, njegov konj je obilazio okolo tražeći hranu za sebe. Visoko iznad njih, u širokim krugovima, koristeći vazдушna strujanja, nečujno je kružila krilata grabljivica, vrebajući oštrim okom plen na zemlji. Oko zapadnjakovog lica zazujala je krupna crna konjska mušica i Dok je nervoznim pokretom ruke oterao. Ali, mušica je, načinivši dva-tri kruga, ponovo počela da zuji oko njega i Holidej se osmehnuo pomislivši kako, eto, na ovom svetu, svaki stvor radi ono što mu je priroda dodelila: konjska mušica, krilata grabljivica, pa i on sam.

Zadržao se na tom zastanku još samo kratko vreme, a onda je prišao konju, uhvatio vođice i vinuo se u sedlo. Dodirom peta u slabine poterao je Migga u brz trk, što za konja nije uopšte bio problem, jer je bio od one pasmine kojoj nikada ne ponestaje daha, baš kao što ni njegovom jahaču nije ponestajalo želje za avanturama.

Prolaz je bio širi nego što je Dok u početku mislio: skoro pola milje. U njemu većinom nije bilo rastinja i teren je bio izbrazdan vododerinama kao tragovima čestih divljih bujica. Na nekoliko mesta opazio je tragove

jelena, a na jednom čak i širok, snažno utisnut trag velikog medveda. Takav trag, zaključio je, može ostaviti samo grizli. Dok je bio zanet tim razmišljanjem prolaz je ostao iza njega i dok je pustio ždrepcu da sam birajući put siđe niz dosta okomitu stepenastu padinu.

Padina je, na sreću, bila kratka i produžavala se u široku, travom obraslu ravan. Dok zateže vođice. Prema severu i jugu pucao je ničim neometan pogled, dok su se na zapadu dizali vrhovi visokih planina, koji su iznad dve hiljade metara bili prekriveni sveže napadalim snegom.

Holidej uzdahnu. Za kratko vreme ta snežna kapa spustiće se još niže i ceo predeo će se naći pod snežnim pokrivačem, koji će tu ostati sve do proleća. Njemu se sneg nije dopadao. Zima je uopšte zaustavljala život, dovodila do zastoja koji nije odgovarao njegovom temperamentu. Zbog toga je, kao ptice selice, i on hrlio prema jugu.

Usporio je kretanje svog konja u lagani hod i pogledom ispitao predeo pred sobom. Njegove čeličnoplave oči umirile su se tek kada su opazile put koji je vijugao kroz šumarke prislonjene uz obalu reke.

Upitao se koliko bi odavde mogao biti udaljen Kaskejd. Ako se moglo verovati mapi, od grada ga je delilo još samo dvadesetak milja, ali iskustvo mu je govorilo kako su rastojanja na takvim mapama često označena s greškom čak i od desetine milja. Bila je to još uvek mlada, tek naseljena

zemlja, pa su neki njeni delovi još praktično neistraženi. Svejedno. Bilo kako bilo, odlučio je da krene dalje, jedva se mičući u finom mekanom kožnom sedlu dok je Mig birao put niz padinu.

Malo kasnije stigao je do puta, koji je dio dosta širok i duboko izbrazdan od točkova teretnih kola i diližansi. Pošao je putom prema jugu i kada je nešto dalje ugledao proplanak, s kojeg se pružao pogled na reku, skrenuo je s puta i sjahao na mestu gde je zelena trava stvarala fini mekani tepih i gde je nekoliko oborenih stabala, razbacanih levo-desno, moglo da mu posluži kao naslon, ali i kao materijal za logorsku vatru. Bilo je već skoro podne. Zadovoljan što je od jutra prešao dobru razdaljinu, smatrao je da ima pravo da se odmori i okrepi.

Popustio je konju kolan i vezao ga za jednu nisku granu. Napojiće životinju nešto kasnije, kada se ohladi od kaskanja, a za to vreme pripremiće kafu.

Malo kasnije sedeo je na jednom niskom deblu i pijuckao toplu crnu tekućinu, kada je začuo šum koji se približavao sa severa. Spustio je limenu šolju na deblo i polako ustao, a desna ruka mu se po navici spustila na dršku kolta. Već desetak godina revolveri su bili neodvojivi deo njegovog življenja i vrlo često njegovo „biti ili ne biti“. Za to vreme većinu onih kojima je revolver bio i odbrana i zanimanje, a koji su bili njegovih godina, prekrila je zemlja.

Poskakujući po neravnom putu, na vidiku se uskoro pojavila diližansa koju je vuklo šest konja – svi zelenci. Na njenom vrhu sedeli su vozar i pratilac s kratkom dvocevkom u rukama. Holidej je čuo kako je vozar nešto doviknuo pratiocu pored sebe, ali nije mogao da razabere reči. Zakačio je palčeve za opasač i laganim korakom izašao na čistinu. Najmanje od svega želeo je da pratilac s teškom dvocevkom pogrešno shvati njegovo prisustvo u ovom inače pustom kraju.

Vozaar je prvi opazio visokog čoveka pokraj puta. Njegov pogled preleteo je s nepoznatog na njegovog konja i logorsku vatru na kojoj je još uvek sjajio limeni lonac za kafu. Zaseda? Ne, neće biti, jer je okolina bila pregledna i bez žbunja, pa mesto nije bilo pogodno za prepad.

Holidej je primetio da je vozar zategao vođice i istovremeno povukao ručnu kočnicu. Teška crveno obojena diližansa zaustavila se skoro ispred njega. Vozaar se dobroćudno osmehnuo otkrivši bezube desni.

– Zdravo, prijatelju!

Zapadnjak klimnu glavom i otpozdravi:

– Zdravo.

Na prozoru diližanse pojavila se glava jednog putnika. Ugledavši nepoznatog čoveka, on se namršti:

– Zbog čega smo stali, vozaaru?

Vozaar brzo odgovori:

– Samo vi sedite i ništa ne brinite!

Po prizvuku u njegovom glasu moglo bi se pomisliti da se obraća nekom

nerazumnom, dosadnom detetu. Set Valas, kako se vozaar zvao, bio je iskusni šezdesetogodišnjak, ali još uvek snažan i odlučan kao neko dvadeset godina mlađi od njega, koji se nije obazirao ni na koga ako mu se to nije sviđalo pa čak ni na svoje pretpostavljene u kompaniji Vels Fargo.

Putnik podnabulog lica, trgovac viskijem, trgao je glavu nazad i zavalio se u sedište. Ljutitim pogledom odmerio je jedinog putnika kraj sebe, jednu mladu ženu.

– Ne znam šta se to događa ovih dana. Pitajte nekoga nešto vrlo učtivo i evo šta dobijete kao odgovor!

Mlada žena se zadovoljila time da samo klimne glavom. Nije želela da gubi vreme na prodavca viskija. Produžila je da gleda kroz prozor, posmatrajući visokog čoveka u elegantnom, mada od putovanja malo izgužvanom odelu, koji je gledao dvojicu na vozaarskom sedištu.

– Odakle dolazite, mister? – upita vozaar zapadnjaka.

– Upravo sam maločas sišao kroz onaj prolaz gore – odgovori Holidej.

Vozaar slegnu ramenima.

– Mislio sam da ste možda došli iz Kaskejda. U tom slučaju mogli biste nam reći u kakvom je stanju prelaz kod postaje Blek Krik.

– Voda je sigurno narasla – primeti pratilac diližanse neraspoloženo.

Vozaar ponovo prikupi u rukama kajase.

– Pa lepo. Uskoro ćemo to i sami ustanoviti.

– Koliko je daleko Kaskejd? – upita ga Dok.

– Oko dvadeset pet milja. Od toga odavde do postaje ima oko pet. Promenićemo konje i mislim da ćemo u gradu biti oko četiri sata.

Zapadnjak klimnu glavom:

– Hvala!

Zakoračio je nazad, ostavljajući diližansi slobodan prolaz.

– Do viđenja – pozdravi ga vozar Valas, a pratilac samo klimnu glavom. Želeo je da što pre stigne u postaju, jer ga je mučila glad.

Konji krenuše uvežbanim jednakim hodom i velika diližansa promače pored zapadnjaka. Dok je prolazila, Dok opazi mladu ženu koja je gledala kroz prozor. Učinila mu se veoma lepa. Dotirnuo je prstima obod šešira u znak pozdrava i ona mu se ljubazno osmehnula. Zatim je nestala van domašaja njegovog pogleda. Dok se vrati ka vatri, sede na deblo i dopuni lonče kafom.

Još je kratko vreme ostao na proplanku pored reke. Kada je, pogledavši na svoj zlatan časovnik, ustanovio da je protekao čitav čas, ustao je i pojahao Miga. Pitao se da li je rastojanje od dvadeset pet milja preveliko za njegovog konja i ne bi li možda bilo bolje da je produžio diližansom. Ta ideja učinila mu se primamljivom posebno zbog lepe mlade žene koju je opazio u diližansi, ali za takvu odluku sada je već bilo kasno. Možda će se odlučiti da noć provede u postaji diližanse, ukoliko ustanovi da ga tamo čeka dovoljno udoban

ležaj. Ako bi sledećeg jutra poranio, mogao bi stići u Kaskejd do podneva.

Nastavio je put, bacajući s vremena na vreme pogled ka reci koja se čas udaljavala od puta, a čas približavala. Posle jakih kiša poslednjih dana vodostaj je bio visok i reka je tekla bučno noseći granje i čineći mestimično mutne, proključale brzake. Takva brzina i nemirna reka mogla bi lako postati grobnica čoveku koji bi bio dovoljno lakouman da se usudi da je pređe na mestu koje za tako nešto nije dovoljno pogodno. Po mapi je znao da je postaja na drugoj obali reke i otuda mu je bila sasvim razumljiva zabrinutost vozaara i pratioca diližanse. Posle obilnih kiša svaki gaz bi mogao postati opasan.

Zapadnjak potera konja u brži kas.

*

Posle susreta s visokim neznancem vozar Set Valas postao je čutljiv i zamišljen. Promena njegovog raspoloženja bila je toliko očita da ga je pratilac, ridokosi Bo Hejs, radoznalo upitao:

– Nešto nije u redu, Sete?

Hejs je voleo starog vozaara i od nje ga je tokom službovanja u kompaniji Vels Fargo dosta naučio.

Valas se osmehnuo na svoj uobičajeni, dobroćudan način.

– Ništa što bi trebalo da te brine. Razmišljao sam o onom čoveku koga smo maločas sreli...

– Šta si razmišljao o njemu?

– Čini mi se da sam ga već negde video. Samo ne mogu da se setim gde.
 – Nezadovoljan time odmahnuo je glavom. Obično se ponosio svojim pamćenjem i tim više ga je ovo smetalo. – Setiću se ja već – obeća.

Hejs je nastavio:

– Meni malčice liči na nekog od onih opasnih ljudi. Možda je revolveraš... ili tako nešto?

Pratiočeve reči kao da su pokrenule mehanizam Valasove memorije. Da, to je blizu istine, ali se kamenčić odronjen i zakotrljan pratiočevom primedbom, odmah zaustavio. Čak i žutokljunac je mogao opaziti da taj neznaniac nije običan revolveraš. Njega je, istina, obeležavala opreznost i spremnost na svaku eventualnost, ali iz njegovih čeličnoplavih očiju nije vrebala smrt. Jeste, Klej Kameron je imao takav izgled! A Klej Kameron je bio šerif u Kaskejdu i trebalo je da se uskoro oženi.

Hejs se promeškoltio na sedištu:

– Uskoro ćemo stići u postaju! Da znaš da sam dobro ogladneo!

– Ti si skoro uvek dobro ogladneo, momče... – Vozar se odjednom pljesnuo po butini. – Bo... da li ti ime Dok Holidej nešto znači?

– Holidej? Naravno. To je onaj avanturista i revolveraš, je li tako?

– Jeste na neki način mada se za njega ne može reći da je običan revolveraš. Nisam čuo da je nekoga ubio za novac.

– Nisam ni ja, ali o njemu se dosta priča. Čak je jedno vreme bio i šerif, zar ne?

– Ne baš šerif – odmahnu Valas glavom – ali dosta puta je pomagao da neki zločinci dospeju iza rešetaka. S Vajatom Erpom je blizak kao ja s tobom. A mislim da i našeg šerifa Kameronu dobro poznaje. Bili su zajedno u Vajomingu, u Snou Piksu. To je prilično velik grad, nešto kao Dodž ili Čejen. Tamo je Klej Kameron započeo šerifsku karijeru.

Hejs je zavrteo glavom, a Valas je čvršće stegao kajase i malo zategao ručnu kočnicu. Pred njima se pružala strma nizbrdica. Uz takvu nizbrdicu moralo se spustiti uz najveću opreznost. Bilo je vozara kompanije koji nisu bili dovoljno pažljivi pri spuštanju niz tu nizbrdicu, pa su kola, koja su vozili, završila u ponoru.

Pratilac nastavi da zapitkuje:

– Zbog čega si pomenuo tog Holideja?

Valas je zurio u put pred sobom.

– Onaj čovek na putu sigurno je bio on.

– Jesi li siguran?

– Mislim da jesam.

– Šta on traži ovde?

– To ti meni reci. Kameron se venčava u subotu. On je bio zamenik šerifa kada je Holidej boravio u Snou Piksu.

– To je bilo kad sam ja bio mali!

Valas se nasmejao:

– I meni se čini da je tako! Hej, pa reka ne izgleda ni upola tako loše kao što sam ja mislio!

– Baš sam ja to hteo tebi da kažem!

– odvrati Hejs. – Ne bi bilo prijatno

dreždati na ovoj strani dok vodostaj ne opadne.

– Kao što vidiš, nećemo čekati, Bo!

Pošto su opasnu nizbrdicu ostavili za sobom, Set Valas je poterao zapregu u trk i diližansa je, poskakujući na neravninama, zatandrkala poslednjim ravnim delom puta pre prelaska na drugu obalu reke.

*

Stanica diližanse kod Blek Krika bila je samo jedna od mnogih, postavljenih duž svakog puta u zemlji. U slučaju kompanije Vels fargo te postaje su bile izgrađene na razdaljini od dvadeset pet do trideset milja. Vodili su ih uglavnom muškarac i žena, uglavnom supružnici, jer su tako čuvari postaja obično ostajali mnogo duže na jednom mestu. Bilo je takođe uobičajeno da čuvari postaje imaju po dva fizička radnika kao pomoćnike.

Postaja diližanse kod Blek Krika potpuno se uklapala u tu šemu. Čuvar, po imenu Vilson, i njegova supruge vodili su postaju, a njihovi pomoćnici bili su jednoruki veteran iz građanskog rata po imenu Džouns i petnaestogodišnji dečak Les Rolings. Njih četvoro dobro su se slagali, što je već samo po sebi bilo značajna retkost.

Tog popodneva, kada je u postaju trebalo da stigne diližansa za Kaskejd, u zgradi je vladala napeta atmosfera.

Jedan snažan, rogobatan muškarac grubog lica upravo je vezivao gospođu

Vilson. Veštim pokretima vezao joj je usta, u koja je prethodno ugurao zgužvanu krpu. Trojica ostalih napasnika, naoružani koltovima, nalazili su se u prostranoj odaji s niskim krovom, koja je služila za prihvatanje gostiju i kao trpezarija. U jednom od uglova prostorije stajao je šćućuren dečak širom razrogačenih očiju. Njemu je bilo naređeno da ostane tamo i da bude miran... ili... Napasnik koji mu je pripretio bio je visok, ružan muškarac, lica rošavog od preležanih boginja.

Onda je taj čovek progovorio, obraćajući se jednom od pajtaša:

– To će biti dovoljno, Bobe.

Njegov grakćući glas sasvim je odgovarao njegovom izgledu ptice grabljivice.

Petnaestogodišnji Les Rolings bacio je kratak pogled prema misis Vilson, a zatim prema njenom mužu i Valtu Džouns. Zatim su njegove uplašene oči pogledale čoveka koji je ušao u odaju držeći u obe ruke revolvere.

Valt Džouns je uzviknuo:

– Hej, ja vas poznajem! – zurio je u bandita rošavog lica.

– Zaveži gubicu, stari, ili ću ti je ja tako udesiti da je više nikada nećeš otvoriti!

Vilson je morao da pročisti grlo pre nego što se javio:

– Šta... šta želite od nas?

Plavokosi bandit, odeven u crno, grubo se nasmejavao:

– Od tebe? – Digao je obrve kao da se čudi. – Ništa, a ne želimo ništa ni od nje. – Pokretom ruke pokazao je

prema gospođi Vilson, temeljno građenoj ženi s prilično ružnim, pljosnatim licem.

– Čovek bi morao da bude prilično željan da bi nju mogao poželeti – primetio je jedan od četvorice provalnika, odeven u jaknu od grubo štavljene ovčije kože.

Sada je Valt Džouns planuo:

– Đavoli i lupeži, vi hoćete ono što se nalazi u diližansi, je li?

Zurio je izbuljenim očima u četvoricu bandita.

Plavokosi bandit uzviknu:

– Bistar kučkin sin, zar ne?

Visoki rošavi razbojnik se hladno osmehnuo:

– Misli kako ima pravo da bude bezobrazan jer ima samo jednu ruku. – Prasnuo je u grub, glasan smeh. – To znači da nas uopšte ne poznaje. Je li tako, momci?

I ostali banditi se nasmejaše i Valt Džouns zaključio kako će biti najbolje ako bude ćutao.

Vilson je uzalud pokušavao da zaustavi drhtanje. Bilo je jasno da banditi žele da se dočepaju pošiljke novca iz malog čeličnog kovčega kompanije Vels Fargo. Pretpostavljao je da su oni članovi bande Reba Klejtona. Noć ranije on i Valt su sasvim slučajno razgovarali o njima jer je Vels Fargo povećao nagradu za njihovo hvatanje na hiljadu dolara. To povećanje bilo je posledica drskih prepada i pljački koje su tim banditima, kako se pričalo, donele čitavo malo bogatstvo.

Šćućuren u uglu, mladi Les Rolings, dečaćić bez roditelja, bio je na-

prosto preplavljen strahom. Taj strah bio bi potpuno razumljiv čak i da nije znao ko su ti ljudi. Bilo je dovoljno videti ih pa osetiti kako je smrt stalno prisutna na putu kojim je projahala banda Reba Klejtona.

Plavokosi bandit u crnom odelu reče:

– Šta misliš, Rebe, ne bi li bilo bolje da siđemo do reke?

Klejton klimnu glavom:

– Da. Diližansa bi trebalo uskoro da stigne.

Nije bilo potrebno da svojoj desnoj ruci Džefu Sinkleru naglašava kako treba da ostane miran. Kada je ovaj bandit u crnom izišao iz odaje, Reb Klejton se obrati petnaestogodišnjem Rolingsu:

– Dođi ovamo, dečko!

Poziv je propratio pokretom kažiprsta.

Dok se uplašeno približavao visokom banditu, dečaka je obuzimao sve veći strah i on to nije mogao sakriti.

Reb Klejton mu se obrati dubokim, grlenim glasom:

– Neću ti ništa učiniti, dečko. Ja imam razumevanja za decu. – Zacerkao se i pruživši ruku munjevitom brzinom, dograbio mladog Rolingsa za prsa košulje. – A sada slušaj, dečko šta ćeš morati da uradiš! Ako budeš radio ono što ću ti reći ostaćeš živ! Ako ne, ili ako pogrešiš, tako mi svega na svetu, nateraću te da gledaš dok mi... – Odgurnuo je odjednom dečaka i ovaj pade na pod. – Da gledaš dok mi jednog po jednog ubijamo tvoje prijatelje. Jesi li me razumeo?

Glas mu je bio praskav kao pucanj biča.

Dečaćić je nemo zurio u njega. Trešao se od straha.

– Jesi li me razumeo? – ponovio je Klejton oštro.

– Jesam – procedio je Rolings, gutajući slogove i bojeći se da će mu od straha pozliti.

U tom trenutku začuo se topot kopita. To je Džef Sinkler odjahao.

Reb Klejton je oslušnuo nekoliko sekundi, a onda dodao:

– U redu, dečko. Načulji dobro te tvoje magareće uši! Evo šta treba da uradiš...

*

Uprkos kretanju, u diližansi je vladala neprijatna sparina. Džejn Benet je s nestrpljenjem čekala da stigne do odredišta kako bi izašla iz kola i proteglila utrnule noge. Pre nego što je krenula slušala je kako je putovanje u ovim krajevima naporno, ali ono što je zamišljala bilo je daleko od stvarnosti.

Prodavac viskija joj se osmehnuo. Iz iskustva je znala šta takav osmeh znači i šta će za njim uslediti.

– Skoro smo stigli, mis – rekao je ovaj u trenutku dok je diližansa prelazila rečicu.

– Biće mi drago kad stignemo, mister Kartere – odgovorila je ravnodušno.

On se opet osmehnuo, ovaj put još ljubaznije:

– Čujte, zašto me ne biste zvali Hektor? Može?

Liznuo je jezikom usne.

– Ne može – odgovorila je devojka ledeno, prisativši se njegovog vrelog daha na obrazu kada joj je juče obgrlio ramena i pokušao da joj zavuče ruku pod suknju.

– Kučko! – procedio je trgovac užagrivši očima i žaleći što je juče povukao tako nesmotren potez. Sa ženom kao što je ova trebalo je postupati kao s lukavom ribom koja nerado grize mamac. Trebalo je biti pažljiv i oprezan. Bila je to njegova greška, a grešku je načinio zato što je popio previše viskija. Tu grešku je, međutim, u njegovom poslu bilo teško izbeći.

Devojka je čula šta je trgovac viskija rekao, ali je odlučila da ne reaguje. Putovanje će danas biti završeno i ona svog nasrtljivog saputnika nikada više neće videti.

Opazivši postaju diližanse, običnu skupinu niskih zgrada usred pustoši, Set Valas se zadovoljno osmehnuo. Nikako mu nije bilo jasno kako je njegov stari prijatelj Valt Džouns mogao da izdrži na takvom mestu, daleko od sveta i civilizacije. Shvatao je on da mu je nedostatak jedne ruke bio veliki hendikep, zbog čega je morao da se miri s mnogim neugodnostima. Retko ko je hteo da zaposli takvog čoveka, naročito ako je ovaj uz to i prevalio šezdesetu.

Teška diližansa zaustavila se pred postajom i pratilac s dvocevkom skoči na tle.

– Hej! – povikao je, osvrćući se oko sebe. Gde je taj narod, pomislio je. Pogledao je vozara diližanse: – Sete...

I Set Valas se takođe osvrtao po dvorištu. Sve mu je to bilo čudno. Oko kuće i u blizini nije bilo nikoga.

Tada je iz glavne zgrade dotrčao jedan dečak. Bio je bleđ i izgledao je uzrujan.

– U čemu je stvar, dečake? – doviknu mu Valas.

Les Rolings je u jednom dahu izbrbljao:

– Ne znam, mister Valase. Svima unutra je zlo. Muka im je.

Okrenuo se i pokazao rukom prema zgradi postaje.

– Zlo im je? – upita Bo Hejs. – A kako im je to zlo, dečake?

Rolings zavrte glavom:

– Ne znam. Jutros je svima bilo dobro, a onda odjednom, posle ručka...

– To mi liči na trovanje hranom – konstatovao je Valas, silazeći ukrućeno sa svog sedišta.

Za to vreme prodavac viskija je proturio glavu kroz prozor:

– U čemu je problem, vozaru? – upita.

Valas otpljunu.

– Ne znam tačno. Izgleda da je osoblju postaje odjednom pozlilo.

– Pozlilo? – ponovila je kao odjek Džejn Benet i provirila kroz drugi prozor. – Možda bi ja mogla nekako pomoći.

– Jeste li vi bolničarka? – upita je Bo Hejs.

– Jeste. Između ostalog sam i to. Otvorite mi vrata, molim vas!

– Evo odmah – umešao se prodavac viskija, osmehujući joj se.

Ali Valas ga je predupredio:

– Najpre ću proveriti šta se zbiva unutra. Možda je nešto drugo. I možda će prizor biti neprijatan. – Pogledao je mladu ženu: – Ostanite ovde dok ne vidim je li sve u redu.

Džejn Benet je klimnula glavom:

– Sačekaću.

Valas se okrenuo i uputio prema zgradi postaje. Hejd je pošao za njim.

– I ti ostani ovde, Bo – reče mu vozar glasom koji nije trpeo pogovora.

Pratilac diližanse dobro je znao kad se ne treba raspravljati s Valasom. Uostalom, mogao je Valas biti u pravu. Možda je u pitanju bilo nešto drugo, a ne obično trovanje hranom.

– U redu, Sete – prihvatio je.

Valas je produžio da hoda prema postaji. Najverovatnije je zaista bilo trovanje hranom, ali trebalo je biti predostrožan. Putnici u diližansi bili su njegova briga i odgovornost i tako će biti sve dok ne stignu u Kaskejd.

Razmišljajući tako, ušao je u hladovitu i zasenčenu unutrašnjost poštanske postaje.

– Valte! – doviknuo je, tražeći pogledom svog jednorukog prijatelja. A onda ga je ugledao na podu, svezanog i zapušenih usta. – Šta se, dođavola, ovde događa...

– Stoj mirno gde si, stari – začulo se oštro naređenje. – I podigni ruke uvis... što više možeš!

Vozač ogorčeno opsova. Prokleta klopka! Upali su pravo u nju! Ah, taj dečak!

Onda se iz tamnog ugla prostorije pojavio visoki razbojnik. Drugi se pojavio na vratima kuhinje.

– Pratilac diližanse još uvek ima pušku u ruci, Rebe – reče Džef Sinkler pošto je prethodno pogledao na polje kroz kuhinjski prozor.

Prilazeći vozaaru diližanse Klejton mu je kratko naredio:

– Hajde, stari, pozovi ga da dođe!

Na Valasovom izboranom licu pojavio se izraz prkosa:

– Idi ti dođavola, Rebe Klejtone!

Sinkler se tiho nasmejao:

– Postaješ sve poznatiji u ovom kraju, Rebe!

Bandit rošavog lica prišao je Valasu i demonstrirajući ponovo brzinu svojih refleksa, pružio ruku i munjevitom istrgao revolver iz futrole na Valasovom desnom kuku. – Izlazi! – proziktao je i njegove tamne oči zaroniše duboko u vozareve. Uprkos svojoj hrabrosti i sposobnosti savlađivanja, Valas oseti kako mu ledena kandža straha steže prsa.

Sinkler se hladno osmehnu:

– Hajde, tatice, poslušaj!

– U redu – popustio je vozar, imajući neprekidno na umu ono što je nosio u metalnoj kasi: mesečnu platu za radnike u kompaniji za preradu drveta u Kaskejdu. Nije znao koliko je novca unutra, ali je pretpostavljao da je u pitanju prilična suma. Znao je da ta kompanija zapošljava oko pet stotina radnika, pa zbir njihovih plata nije bio mali.

– Polazi! – ponovi mu Klejton preteći.

Duboko uzdahnuvši, Valas pođe prema vratima.

– Sve je u redu, Bo. Dođi ovamo – pozvao ga je.

– Odlično – odazva se Hejs i okrenu se prema Džejn Benet. – Pretpostavljam da ovo važi i za vas, gospođice.

Mlada žena je požurila za pratiocem diližanse, a prodavac viskija ostao je naslonjen na diližansu i pripalio cigaru. Kada je Bo Hejs ušao u zgradu prvo što je zapazio bio je čudan napregnut izraz Setovog lica. Samo desetak sekunde kasnije primetio je i visokog plavokosog čoveka u crnom odeću. Taj čovek mu se osmehivao, ali nekako čudno. Obe ruke držao je zadenute za opasač s revolverima i velikom zlatnom pređicom. Ne sačekavši da se Hejs pribere, plavokosi je naredio:

– Odbaci dvocevku!

Kada je pratilac diližanse načinio pokret kao da će uperiti pušku, Džef Sinkler se još šire osmehnuo. U istom trenutku grmnuo je pucanj teškog revolvera. Od zaglušujućeg treska zatresli su se zidovi i tavanica prostorije. Valas je prigušio jauk. Udar kuršuma odbacio je Hejsa na dovratok. Lice mu se bolno zgrčilo, a iz širom otvorenih usta začuo se ropac. Njegove fine bele zube zalio je mlaz krvi koji mu je pokuljao na usta. Hejs pade na kolena, pritiskajući obema rukama ranu na prsima iz koje se širila krvava mrlja. Zatim je pao licem prema tlu i ostao nepomično da leži.

Vozar je očajnički ciknuo:

– Priljavi ubico! Kučkin sine!

Nije mogao više ništa da kaže jer ga je Klejton udario po glavi revolverom koji se još uvek pušio. U taj udarac bandit je ulio svu snagu i prostorijom je odjeknulo jezivo krckanje kostiju.

– Kladim se da ga je to jako zabolelo – primeti Sinkler razuzdano.

– To nikada nećemo doznati – reče Klejton i uperivši revolver u onesvešćenog vozara prostreli mu glavu.

Na prasak pucnjeva Džejn Benet je zaprepašćeno zastala. Okrenula se prema diližansi i ugledala Kartera kako očajnički beži prema gustom žbunju. Odjednom je begunac zamlatarao rukama u vazduhu i glavačke se srušio na zemlju. Tek zatim se začuo prasak puške iz koje je izleteo smrtonosni metak.

– Gospode Bože! – izustila je. Osećala je mučninu u želucu. Okrenula se prema zgradi postaje i ugledala rogobatnog razbojnika koji joj se približavao. Držao je nehajno pušku u ruci. Došavši blizu, mahnuo je rukom prema ubijenom trgovcu.

– Pao je kao pogođeni jelen – nasmejao se i u trenutku kada se iz unutrašnjosti kuće začuo još jedan pucanj, dodao je: – Hej, pa vi ste baš zgodna devojčica. – Pogledao je mimo nje. Ka njima je dolazio mladi Rolings s rukama podignutim uvis. Iza njega je išao Heri Sevič sa pakosnim osmejkom na usnama.

– Glatko kao po loju, zar ne, Bone? – rekao je.

– U pravu si, Heri. – Pokazao je rukom prema Džejn: – Pogledaj šta smo upecali! Zar nije slatka?

Sevič je vrhom puščane cevi gurnuo dečaka u leđa:

– Lezi na zemlju, štene, i opruži se! Bez podvala, jesi li čuo? Možda ćeš preživeti ovaj dan da bi pričao o tome kako je grupa Reba Klejtona opljačkala diližansu na postaji kod Blek Krika.

Dečak se za trenutak dvoumio. Po Sevičevom mišljenju to dvoumljenje je potrajalo predugo. Bandit koraknu nazad, a onda svom snagom udari kundakom puške dečaka u leđa. Rolings je pao na tle previjajući se od bola.

– Baš kao zmija presečena na pola – primeti Bejker.

S nevericom i zgražanjem Džejn promuca:

– Vi ste obične zveri.

Bejker se glasno nasmeja:

– Ti, srce, još ništa nisi videla. Tek ćeš videti, je li tako, Heri?

Za to vreme Sevič je odmeravao mladu ženu od glave do pete, zamišljajući kako bi izgledala bez odeće. Fino, pomislio je, i to će uskoro saznati. Radovao se tome, svestan da živi na ostrici brijaja. Jer čovek može biti obešen samo jedanput, a ako bilo ko od njih bude uhvaćen, to će za njega nesumnjivo predstavljati završetak na omči konopca. Zato, bilo šta da sada učine, to neće povećati kaznu koja ih čeka, jer je ona već davno određena.

Džejn Benet oseti kako joj se grči utroba. Nije bilo nikakve sumnje u to šta je bandit hteo da kaže. Onda su još dva čoveka izašla iz zgrade postaje i Bejker im doviknu:

– Hej, momci, upecali smo jednu pravu lepoticu!

– Izgleda da jesmo – potvrdi Reb Klejton, surovo se osmehujući. – Nađi jednog konja za nju, Robe!

– Ne! – zavapila je mlada žena.

Klejton ju je grubo ućutkao:

– Zaveži! Ideš s nama i to je neopozivo! Hoću da moji ljudi budu zadovoljni.

Bejker se osmehnuo i pošao da nađe konja. Bilo je sigurno da na postaji ima još konja i on se uputio prema štali.

Klejton je dodao:

– Heri! Motri na devojkicu i dečaka!

– Vrhom čizme udario je malog Rolingasa u rebra. – Hajdemo, Džefe, da vidimo je li tačno ono što smo čuli! – Žustrim korakom uputio se prema diližansi. Sinkler pođe za njim.

U međuvremenu Bejker je stigao do zgrade za koju je verovao da je štala i ušao unutra. Oči su mu se polako privikavele na oskudno svetlo koje je unutra vladalo. Pomislio je opet na devojkicu iz diližanse i tiho se zacerekao. S njom u društvu jahanje na jug biće daleko zanimljivije nego što je mislio. Onda je nešto šušnulo i on se trgao začuvši nečiji glas:

– Ako samo pisneš nikad se više nećeš nasmejati!

Bejker je prigušio psovku u grlu. Ko je, dođavola, sad pa to? Onda je ugle-

dao čoveka koji se pojavio desno od njega, izlazeći iz jedne bale sena. Nepoznati je držao revolver u ruci, a cev revolvera bila je uperena Bejkeru u srce. Lice tog čoveka bilo je ozbiljno i hladno kao maska. Nije bilo razloga za sumnju da je ozbiljno mislio ono što je rekao.

– Ko si ti, mister? – zakrkljao je bandit. Bio je dovoljno pametan da odmah digne ruke u vis.

– Ja sam neko ko te drži na nišanu.

Nešto u izgledu tog čoveka, koji mu se približavao, upozoravalo je Bejkeru na oprez. Jeste... on je tog čoveka već negde video. Možda u Vajomingu ili... U sledećem trenutku Bejkero-va svest eksplodirala je u blesku jarkih boja jer se cev revolvera svom težinom spustila na njegovu glavu. Bandit se mlitavo srozao na pod pokriven slamom.

Holidej se sagnuo i iz futrole onesvešćenog bandita izvukao revolver. Onda je prišao vratima i oprezno provirio napolje. Video je kako jedan od bandita drži mladu ženu koju je on ranije na onom zastanku primetio u diližansi. Druga dvojica stajala su pored diližanse. U rukama su imali malu kasu kompanije Vels Fargo, koja je služila za transport novca.

Bilo ih je, dakle, još trojica.

Zapadnjak se vratio do onesvešćenog bandita i, vezavši mu ruke na leđima, zapušio mu usta njegovom prljavom maramom, koju mu je skinuo s vrata. Onda se ponovo povukao u senku i stao da čeka.

Za to vreme Reb Klejton i Džef Sinkler zurili su oduševljeno u sadržaj kese. U njoj se nalazila vrećica od nepromoćivog platna s utisnutim inicijalima drvne kompanije u Kaskejdu.

Klejton se glasno nasmejavao i nožem pažljivo načinio rez na vreći s novcem. Onda je rukama proširio taj prorez i u vrećici su blesnule zelenkasto-bele novčanice, spakovane u svežnjeve.

– Zelembaći! – uzviknuo je pogledavši Sinklera.

– Jeste, Robe. Najveća lova koje smo se do sada dočepali. Fine, zelene, šušteće novčanice!

– To si dobro rekao. – Klejton se uspravio i vratio nož u kaniju. – Pogledaj ima li unutra još nešto od vrednosti! – Pokazao je rukom na ostale predmete u kasi, a onda se krupnim koracima udaljio da bi prišao Seviču, koji je nešto govorio mladoj ženi koju je držao.

– Bob kao da je zaspao tamo u štali – reče vođa bande. – Pođi i vidi zbog čega se tako dugo zadržao, Heri!

– Odmah – reče Sevič i gurnu Džejn Klejtonu u naručje.

Našavši se u Klejtonovim rukama, mlada žena je digla pogled do banditovog rošavog lica.

– Molim vas – zajecala je. – Šta hoćete od mene? Šta sam vam ja uopšte uradila?

Bandit joj se osmehnuo:

– Ništa... Zasad još ništa.

Strah joj je odjednom stegao dušu i ona pokuša da se otme iz njegovog

tobože slučajnog zagrljaja. Ali ruke bandita bile su čvrste kao čelik.

– Vidim da ćeš se opirati – rekao je.

– To volim, ali ne u ovom trenutku.

– Stisnuo je pesnicu i udario ženu u vrh brade odmerenim udarcem, dovoljno snažnim da je ošamuti. Osetio je da su joj kolena klecnula i pustio je da onesvešćena klizne iz njegovog naručja na zemlju. Sada je devojkala ležala pored Lesa Rolingsa koji je širom razrogačenih očiju zurio u nju, izbezumljen od straha koji se čitao na njegovom mršavom dečaćkom licu.

U tom trenutku je Heri Sevič zakoračio u prostranu mračnu štalu, dovikujući:

– Hej, Bobe, šta si našao ovde? Verovatno neku malu radodajku!

Nasmejavao se glasno, a onda ga je neki lak šum naterao da se okrene, pružajući istovremeno ruku ka dršci revolvera. Prekasno, sinula mu je poslednja jasna misao jer ga je u tom trenutku pogodila u slepoočnicu cev teškog kolta.

Holidej je čučnuo pored onesvešćenog bandita i opipao mu puls. Sevič je, dakle, za duže vreme bio onesposobljen. Dok šmugnu do drugog ulaza u štalu i zastade na izlazu. Onda se privukao do ugla zgrade i pažljivo provirio. Nalazio se tridesetak metara daleko od diližanse, a malo bliže njemu stajao je onaj visoki, ružni nitkov i gledao mladu ženu, koja je ležala ispred njegovih nogu. Nešto se odjednom, neka sijalica upalila u Doko-
vom sećanju. Znao je tog čoveka s po-
ternice! Bio je to Reb Klejton. Onaj

plavi je onda morao biti njegova desna ruka i pomoćnik Džef Sinkler. Imena ostale dvojice nije znao, ali mu ona nisu ni bila važna. Osmehnuo se. Zaista je imao sreće. Naići na tu dvojicu tako iznenada, kada ih je uzalud tražio već šest meseci! Zavrteo je zadovoljno glavom. Ostalo mu je da ovo hladnokrvno dovede do kraja.

Čuo je kada je Sinkler doviknuo:

– Neke budale šalju novac u običnim pismima, Rebe!

– Ništa novo, Džefe.

Holidej zadovoljno klimnu glavom. Njih dvojica su mu se upravo predstavili i potvrdili njegovu pretpostavku. Sačekao je da se plavokosi pridruži svom vođi, a onda je doneo odluku kako da postupi. Čuo je, kada je, zaustavivši se pored Klejtona, Sinkler rekao:

– Šta je, dodavola, zadržalo onu dvojicu? Čini mi se da je vreme da odemo odavde.

– Tako je – složio se Klejton. Zausitio je da još nešto kaže, ali je tada zapadnjakov glas odjeknuo:

– Ako se mašite oružja, mrtvi ste!

Na zvuk tog glasa Džejn Benet se trгла i digla glavu. Ugledala je jednog visokog muškarca, koji je stajao desetak metara od dvojice bandita. U ruci je držao revolver. Setila se odmah gde ga je već videla.

Klejton je bacio pogled preko ramena i odmah prepoznao protivnika.

– Holidej! – uzviknuo je. U istom trenutku, ponesen slepom rešenošću, u akciju je stupio Džef Sinkler, nekadašnji robijaš, sada rešen da se vi-

še nikada ne nađe iza rešetaka. Ali Dok je očekivao da će jedan od njih dvojice nešto preduzeti i revolver u njegovoj ruci je poskočio.

– Ah! – jeknuo je Sinkler, pogođen olovnim zrnim teškog kalibra. Posrnuo je i sručio se na Klejtona, koji se okrenuo i jednom rukom prihvatio Sinklera kao štit, a drugom, brzinom vrhunskog revolveraša, mašio se oružja. Ali Holidej je i sada bio spreman i njegov kolt je poslao banditu surovu smrtonosnu poruku.

Kuršum je pogodio Klejtona u prsa. On se izdigao na vrhove prstiju, a na licu mu se pojavio izraz čuđenja i neverice. Revolver mu je iskliznuo iz ruku, ali je on i dalje čvrsto držao Sinklera, s kojim je zatim zajedno pao na tle.

Holidej mu je prišao i stao pored njega. Zadovoljstvo ishodom odmah mu je na licu zamenio izraz sumorne ozbiljnosti. Pred vratima smrti nisu postojali ni pobeda ni poraz. Oči su mu sijale hladnim, čeličnim sjajem.

– Više nikoga nećeš ubiti – rekao je odsečno. Onda mu pogled skrenu na mladu ženu koja je u međuvremenu ustala.

Klejton je još bio živ. Lice mu se grčilo dok je izgovorio:

– Neka te pakao odnese, Holideje! Otkud si se ti stvorio ovde?

– Slučajno – odvrati zapadnjak mirno. – Zbilja je bio čist slučaj.

Život kao da se delimično vratio u bandita.

– Sam si? Je li još neko s tobom? – upita.

– Niko. Potpuno sam sam. Kao što sam ti rekao, slučaj me je naveo ova-mo... i to je bio vaš peh.

Klejton se zakašljao, a bol u grudima ga je gušio. Onda je opet progovorio:

– Samo jedan čovek likvidirao je celu moju bandu... Nikad ne bih poverovao da se tako nešto može desiti.

– Eto, kao što vidiš, desilo se.

– Isplatilo ti se – nastavi Klejton s mukom. – Dobićeš hiljadu dolara za moju glavu... ali niko nikada neće doznati gde je novac koji sam do sada opljačkao!

Zapadnjak odmahnu glavom:

– Nije ni važno. Nisam zainteresovan.

Na Klejtonove oči navukla se crvena, maglena koprena i sve mu se odjednom učinilo vrlo daleko. Onda mu je magla pred očima počela tamniti. Čuo je kako se Holidej obratio devojci, ali njegov glas stizao je do umirućeg iz sve veće daljine...

– Mrtav je – konstatova Dok.

Les Rolings se zagledao u zapadnjaka. Na licu visokog dečaćića ogledalo se divljenje i čuđenje.

– Vi ste Holidej... revolveraš?

– Ja sam Holidej, ali ne i revolveraš – ispravio ga je zapadnjak i pogledao dva mrtvaca pred sobom. – Revolver mi služi samo u nuždi... kao što si i sam video.

– Ali ipak ste brzi kao... kao revolveraš – otelo e Rolingsu, u čijim je očima zapadnjak narastao do dimenzija heroja.

– Pa moglo bi se reći da je tako. A sada dosta o tome, dečače.

Dok pruži ruku i uze Džejninu hladnu ruku u svoju.

– Jeste li dobro? – glas mu je bio ispunjen istinskom brigom.

– Da, mislim da jesam, mister Holideje.

– To je dobro. – Dok se okrenu dečaku: – Kako se ti zoveš, sinko?

– Les Rolings.

– Fino, Lese. Ima li ovde, na postaji, još nekog živog sem tebe?

– Svi su tu živi i zdravi. Mister Vilson i njegova supruga... i Valt. Svi su vezani u kući.

– U redu. Pođi i oslobodi ih. A onda uzmi konopac i veži onog bandita koji leži onesvešćen u štali. Samo požuri!

– Ali Les je još dečak, mister Holideje – usprotivila se Džejn Benet. – On nije sposoban i dorastao za taj posao...

– U pravu ste, gospođice, dečak je, ali on živi u ovom svetu. Danas je dosta video i ako hoće da preživi, moraće da se navikne na te surovosti. Mora im dorasti, jer tako će živeti mnogo, mnogo duže. – Okrenuo se od devojke i pogledao prema diližansi. Slutio je da ni vozar ni pratilac nisu više živi. Koliko je znao, Klejton i njegove hulje imali su običaj da uvek likvidiraju posadu diližanse. Onda se seti svog davnašnjeg prijatelja, šerifa Kleja Kameron. Biće to zaista iznenađenje za njega da se sretnu na takav način i posle toliko godina!

Zapadnjak se tiho nasmejao, ali u tom smehu nije odzvanjala radost.

*

Kaskejd je bio tipičan gradić koji se podigao tokom poslednje dve decenije. Izgledao je nov i bez patine i stila. Prosperitet i život omogućili su mu dve stvari: drvo i stoka. No drvo i stoka bili su takođe uzrok mnogim nevoljama koje su taj grad zadesile. Sada je, međutim, život u Kaskejdu bio relativno miran. Izbijale su, razume se, tuče, budući da je to bio uobičajeni način rešavanja sporova među drvosečama, a povremeno je dolazilo i do obračuna revolverima. Ali, kako su građani imali običaj da kažu, Kaskejd je sada bio grad pogodan za odgajanje dece.

Za sve to bio je zaslužan samo jedan čovek: Klej Kameron, njihov šerif.

Kameron je u grad došao pre pet godina. Imao je tada trideset. To je trebalo da mu bude prvi samostalan šerifski posao, mada je i pre toga bio čuvar zakona i reda. Počeo je u Snou Piksu, na teritoriji države Vajoming i, kako je često imao običaj da kaže, uzor na koga se ugledao bio je niko drugi do Dok Holidej.

Tog popodneva, početkom septembra, Klej Kameron je sedeo za svojim pisaćim stolom i razmišljao o dve-
ma stvarima: o svom venčanju i o budućem susretu s Dokom Holidejem.

Kameron je odjednom odgurnuo stolicu unazad i ustao. Bio je visok, širok u ramenima i držao se pravo. Prišao je trbušastoj peći i pružio ruke da se ogreje. Bližila se zima i dani su bili sve hladniji. Grad će uskoro biti

snežnim padavinama odsečen od ostalog sveta, pomislio je i osmehnuo se na pomisao da će Helen uskoro biti njegova žena. Sledeća zima neće biti za njega ni izdaleka tako teška kao prethodna, jer će nova mlada deliti s njim njegovu postelju.

Okrenuo se od peći jer je u njegovu kancelariju ušao mršav čovek srednjeg rasta. Bio je to Link Džesap, njegov zamenik, koji je prevaleo dvadeset petu i bio veoma pouzdan u svakoj situaciji.

Džesap se osmehnuo i skinuo svoju široku jaknu od ovčije kože.

– Ulazimo u jesen! – rekao je i prišao takođe peći da ogreje ruke. – Diližansa kasni – dodao je bez nekog posebnog razloga.

Kameron je izvadio časovnik i proverio.

– Izgleda. Možda je stari Set imao teškoća pri prelasku kod Blek Krika zbog ovolikih kiša – dodao je. – Kako si ti izašao na kraj s Klemom Benetom?

– Sasvim dobro. On je čudna zverčica, zar ne?

Šerif je upitno podigao obrve:

– Misliš na Beneta?

– Da. Nije baš mnogo govorljiv.

– Kad ga bolje upознаš, vidiš da je čovek na svom mestu. Šta misliš o njegovom ranču?

Džesap se u mislima vrati na utiske o Benetovom ranču. Bio je to komad prostrane, travnate doline, s obe strane oivičene šumom koja se sastojala od bukve, belog bora i smreke. U toj

šumi ležalo je čitavo nedirnuto bogatstvo.

– Dosta lep ranč – odgovorio je. – Nisam opazio da ima mnogo stoke.

– Nećeš ni videti. On ima samo malo goveda i nešto konja.

Džesap začuđeno pogleda svog šefa:

– Čemu mu onda služi ranč?

– On voli da poseduje komad svoje zemlje, Link. Da ima nešto svoje. Ali za njega možeš jedino mirno reći: on je čovek koji gleda svoj posao.

– To je tačno. – Džesap pripali cigaretu. – Jednu stvar ipak ne mogu da shvatim: zašto ne proda ništa od one građe nekoj od velikih drvnih kompanija?

– Da proda? – Šerif se glasno nasmejavao. Zatim je ispričao svom zameniku pod kakvim je pritiskom Benet živeo tokom poslednje dve godine. Primio je brojne ponude za svoj ranč od strane mnogih kompanije u pokrajini, a najbolju je primio od drvne kompanije „Kaskejđ“. No on ih je sve odbio i prilično oštro natrljao tim ljudima nos. Jedna kompanija, koja više ne postoji, poslala je dvojicu siledžija da ga nateraju da promeni mišljenje. Oni su ga teško pretukli, ali Benet je sve izdržao i obratio se za pomoć zakonu.

– Što znači tebi – zaključio je Džesap, oslonivši se o rub pisaćeg stola.

Kameron klimnu glavom.

– Da, ja sam u to vreme već bio ovde šerif.

– I to je bilo dovoljno da oni odustanu od daljih nasrtaja, je li?

– Pa, nisu baš odmah. Ništa se nije rešilo preko noći. Ali na kraju su svi shvatili gde im je mesto.

Džesap je proveo u Kaskejdu tek tri meseca, ali je više puta video energičnog šerifa u akciji i čuo dosta priča o njegovoj veštini baratanja revolverom i pesnicama, jer Kameron je u tom kraju već uživao veliki ugled.

– Mogu se kladiti da je tako i da su zauvek shvatili gde im je mesto.

– Da, ali to je bilo dosta davno – reče Kameron. – Posle toga stvari su se smirile. Beneta su ostavili na miru i on je nastavio da živi onako kako je dotle živeo: sa nešto malo stoke, s postavljanjem zamki preko zime i slično. Ima tamo mnogo divljači. Čovek lepo može živeti od te zemlje.

– Ako je dobar lovac.

– To je, naravno, uslov, Link. Nego, reci mi je li Benet nešto pomenuo o tome da današnjom diližansom dolazi njegova nećaka?

– Razume se da jeste. I... ko će je dočekati? Ti ili ja?

Kameron se osmehnuo:

– Pa... još pre godinu dana ja bih sa zadovoljstvom prihvatio tu prijatnu obavezu. Sada, međutim, mislim da to prepustim tebi, Link.

– U redu. Ja sam inače već učinio ono što je Benet tražio – odvrati Džesap. – Rezervisao sam joj sobu u hotelu. – Zgnječio je opušak u pepeljari. – Benet mi je rekao da će doći na tvoju svadbu, Kleje.

Kameron se osmehnuo:

– Biće mi zaista milo da ga opet vidim.

Prisetio se nekadašnjih zajedničkih lovova s Benetom. Kada se Benetov sukob s kompanijom okončao, njih dvojica su postali veliki prijatelji. Sve do pre godinu dana on je redovno posećivao starog rančera. Ali tada je upoznao Helen i posle toga se sve promenilo.

Džesap nastavi:

– Ne treba da brineš što ćeš mi prepuštiti odgovornost u gradu, Kleje. Samo ti mirno pođi na svadbeno putovanje. – Osmehnuo se: – U svakom slučaju, već je vreme za to.

– Možda. – Šerif se osvrnuo po svojoj kancelariji, u kojoj je sve bilo jednostavno i skromno. – Od kako sam došao, ovo je bio moj dom. Mislim da je došlo vreme za promenu, samo problem je u tome što brinem za grad.

– Sve će biti lepo i mirno, Kleje. Vićeš da hoće!

Džesap se potapšao po metalnoj zvezdi i dršci svog kolta.

Kameron klimnu glavom:

– Nadam se da hoće, Link.

Džesap priđe prozoru i pogleda na glavnu ulicu.

– Već bi bilo vreme da se diližansa pojavi.

– Nestrpljiv si da vidiš Benetovu nećaku, je li? – primeti Kameron.

– Nadam se da izgleda lepše od njega – odgovori Džesap. Onda uzdahnu:

– Evo, dolazi Karpenter. Izgleda mi uzrujan. Kao da je jako zabrinut.

Predstavnik kompanije Vels Fargo, Karpenter, bio je po prirodi sumoran čovek i po Kameronovom i Džesapo-

vom mišljenju preterano je ozbiljno shvatao svoj posao.

– Pristavi kafu, Link – zamoli Kameron svog zamenika i uzdahnu. Slutio je da će ga agent Vels Fargoa ugnjaviti svojim brigama i žalopojkama. Pripremajući se za to mučenje, svom težinom se sručio u svoju stolicu.

I zbilja. Zabrinutog lica, Remzi Karpenter je nahrupio u šerifovu kancelariju i još s vrata izustio:

– Šerife Kameron, jeste li primetili da je diližansa zakasnila? – Pogledao je džepni časovnik koji je držao u levoj ruci. – Već je prošlo punih pedeset minuta od kako je trebalo da stigne.

– Primetili smo to, mister Karpentere. Možda je reka nabujala pa je nezgodna za prelaz.

– Jedan putnik je stigao u grad pre jednog časa, šerife. Video je prelaz i kaže da vodostaj nije visok.

Kameron se iznenađeno trže:

– Nećete valjda reći...

Džesap se okrenuo od peći licem prema Karpenteru. Po prvi put je i on izgledao zabrinut.

– Kleje, hoćeš li da odjašem i pogledam šta se dogodilo? – upita svog šefa.

– Da. Biće najbolje da proverimo. Povedi sa sobom nekoliko ljudi koje obično angažujemo za potere.

Karpenter uzviknu:

– Mislite li da se s diližansom nešto desilo?

– Stari Set Valas je uvek stizao na vreme. – Izraz šerifovog lica bio je miran ali ozbiljan. – Mogli ste časovnik ravnati prema njegovim dolascima.

– Ustao je i dohvatio šešir. – Skupi ljude, Link! Idemo svi zajedno!

U roku od pola časa grupa konjanika bila je spremna. Kameron se okrenuo u sedlu:

– Hajdemo! – rekao je i poterao konja u trk.

Novost o kašnjenju diližanse proširila se gradom kao prerijski požar. Vlasnik saluna Ajk Trevis čuo je za to od Hobi Lejkera.

Kada je Lejker pokucao na vrata, Trevis je sedeo u svojoj kancelariji. Uzdahnuo je, jer nije podnosio da ga neko uznemirava kad ima posla, ali je ustao i sklonio papire u stranu.

– Ko je? – upitao je.

– Lejker.

Trevis je prišao vratima i otključao ih. Mada je salun bio njegovo vlasništvo, nikada nije rizikovao da drži vrata otključana kad ima novac na stolu.

Lejker je ušao. Bio je to visok, mršav čovek. Izgledao je tako kao da prikriva zadovoljstvo zbog nečega.

– Onda... šta je? – upita ga Trevis.

– Diližansa kasni.

Trevis se neprimetno osmehnuo:

– Zaista?

– Jeste. I šerif je odjahao iz grada da vidi šta je uzrok tom zakašnjenju – odgovorio je Lejker i dodao: – Ta diližansa nikada ne kasni.

Trevis se zamišljeno zagledao u svog posetioca:

– Pitam se nije li Reb odabrao današnji dan za napad...

Lejker ništa ne odgovori. Privukao je stolicu i počeo da zavija cigaretu.

Trevis produži tihim glasom:

– Četvrtina novčane pošiljke treba da iznosi oko tri hiljade dolara. Prilično lepa suma za malu uslugu. – Nasmejao se zadovoljno. – Lepa, lepa sumica...

Lejker je klimnuo glavom, liznuo cigaret papir i pripalio:

– Dabome da jeste, Ajk.

Vlasnik saluna ponovo zaključa vrata i prišavši jednom ormaru, izvadi otuda bocu brendija.

– Je li za tebe još rano, Hobi?

– Ma kakvi! – odgovori Lejker.

Osmehujući se u sebi, Trevis nali piće u dve čaše. Sa zadovoljstvom je razmišljao o kuriru kompanije Vels Fargo koga je držao u šaci. Ta budala mu je odlično poslužila. Takvi ljudi ne bi smeli igrati karte ako ne znaju gde je tome granica. A taj kurir, Bredi, to nije znao. Dugovao je Trevisu više od hiljadu dolara. Tako će Bredi biti za vlasnika saluna krava muzara sve dok on to bude hteo. Jer jednom upavši u klopku, Bredi se iz nje nije mogao izvući.

Lejker srknu brendi. Piće je bilo uvozno, najbolje koje se moglo naći. Ajk Trevis je obično imao sve najbolje. Gledajući preko ruba čaše, njegov posetilac primeti:

– Ako je Reb danas izveo svoj potez, nadajmo se da će se držati i svog dela dogovora.

– Hoće. – Trevis sastavi kažiprst i srednji prst. – Ja i Reb stojimo ovako. Nerazdvojni smo. To potiče iz prošlih dana. – Osmehnuo se, prisećajući se tog vremena. – Zajedno smo se igrali

u prašini kad smo bili deca, a pogledaj nas sada! Ja sam vlasnik najvećeg hotela i saluna u Kaskejdu, vlasnik ranča, akcionar drvne kompanije... – Trevis zadenu palce za džepove prsnika. – A moj stari drugar je sada najpoznatiji bandit u ovim krajevima. Znaš li šta je za njega pre godinu dana napisao jedan novinar sa Istoka? Predstavio je mog starog Roba kao heroja! Možeš li to zamisliti?

– Pa... to mu tako ispada – potvrdi Lejker i pogleda vlasnika saluna. Trevis je bio krupan, snažan čovek na čijem su se telu javljale prve naslage sala. – Koliko dugo ga nisi video, Ajk?

– Godinu dana. Tada sam bio napravio mali izlet do njegovog skrovišta. Priznajem da je pronašao genijalno mesto. Možeš mi verovati kad ti kažem da ga tamo nikada niko neće pronaći.

Rekavši to, Trevis odseče vrh cigare.

– A gde je to? – upita Lejker radoznalo.

Trevis upitno diže obrve.

– Hobi, Hobi... trebalo bi da znaš kako nije umesno postavljati takva pitanja. – Pošto se njegov posetilac namrštio, on pomirljivo produži: – Drži se ti samo tvojih revolvera. Tu si najbolji!

Osmehivao se dok je to govorio. Lejker mu je bio potreban, jer je bio najbolji revolveraš koji se u toj pokrajini mogao pronaći, uključujući pritom čak i šerifa Kameronu. Istina... njih dvojica se do sada nisu sukobili.

Nastala je duga pauza, a onda se Lejker ponovo oglasio:

– Mislím da ćemo ubrzo znati šta se desilo.

– Dabome. – Govoreći to, Trevis je zurio u jedan određeni deo plafona. – Ako diližansa ne stigne u toku sledećeg časa, onda će to skoro sigurno značiti da je Klejtonova banda ponovo izvršila prepad. – Natočio je ponovo sebi piće. – Hoćeš li i ti još jednu, Hobi?

Suvonjavi revolveraš poklopi čašu šakom i odmahnu glavom.

– To volim da vidim, Hobi – reče Trevis. – Volim čoveka koji pazi da mu glava ostane bistra.

– Izgleda da će mi uskoro trebati – reče Lejker ravnodušno.

– U pravu si – složi se Trevis.

*

Negde u sumrak šerif Klej Kameron zategao je vođice svog konja i kad su se ostali konjanici iz potere sjatili oko njega, on je s očiglednim olakšanjem uskliknuo:

– Eno je, momci!

Pokazao je prema mestu gde se put s dna jedne uvale penjao do ravni na kojoj su se oni zaustavili. Vidljivost je bila tek tolika da se u oblaku prašine izdvajala samo silueta diližanse.

– Mora biti da se nešto desilo kad je toliko zakasnila – promrmljao je jedan od konjanika. – Set Valas ne voli ni minut da zakasni.

– Da – potvrdi zamenik Džesap, ali se sumnjičavo namrštio.

Šerif Kameron potera konja dalje.

– Odmah ćemo saznati šta je – reče.

Pojahali su naniže uzanim putem, vođeni šerifom. Stigavši do njih velika diližansa se zaustavila. Konjanici su se okupili oko nje. Na vozaarskom sedištu sedeo je neki njima nepoznati čovek, a pored njega jedna devojka.

Kameron upita oštrim tonom:

– Gde je Set Valas?

– Unutra, Kleje, zajedno s ostalim leševima.

Šerif pritera konja bliže kolima.

– Holidej? – uzviknuo je. – Dok Holidej!

Vozaar diližanse se osmehnuo, ali mu je osmeh odmah nestao s lica.

– Tako je, stari prijatelju. I imam novosti za tebe. Neke dobre, a neke loše.

*

Nad grad Kaskejd nadvila se zora. Još sivo nebo bilo je vedro, a pustim ulicama pirkao je sveži povetarac. Čopor gladnih pasa šunjao se ulicama u potrazi za hranom. Zadovoljili su se onim što su našli u kantama za smeće iza hotela „Kaskejd“, koje su uz veliku buku prevrnuli.

Šerif Klej Kameron ležao je budan na svom uskom ležaju. Cele noći jedva da je oka sklopio, jer ono što je čuo i video prethodne večeri teško mu je moglo omogućiti spokojan san.

Klejtonova banda bila je zbrisana. I to od samo jednog čoveka!

Seo je na svoj ležaj i prstima začesljao kosu. Pre kratkog vremena pisao

je Holideju i zamolio ga da mu bude venčani kum. Holidej je to prihvatio, ali je pri dolasku u Kaskejd naleteo na Klejtonovu bandu. Dobri stari prijatelj Dok bio je opasan i efikasan kao i ranije!

Kameron je odgurnuo ćebad sa sebe i spustio noge na hladan pod. Žurno se zatim obukao, a onda potpalio vatru u peći. Osvrnuo se po svojoj kancelariji, koja mu je toliko dugo bila dom. E, pa, pomislio je, neće još dugo biti tako. Kada se on i Helen vrate sa svadbenog putovanja njihova nova kuća biće spremna za useljenje. Bio je to prijatan osećaj: najbolji način da se započne bračni život.

Pošto je na zagrejanu peć stavio lonče s vodom za kafu, Kameron se okrenuo i pogled mu se zadržao na jednoj poternici. Sa poternice ga je gledao grubim linijama iscrtano, rošavo i ružno lice. Bilo je to lice sada mrtvog čoveka. Ispod crteža krupnim slovima bilo je odštampano ime „Džon Reb Klejton“.

Šerif priđe i jednim pokretom skide poternicu sa zida, mrmljajući:

– Srećan put u pakao, ubico. – Zatim je zgužvao papir u loptu i bacio ga u široku korpu. – Tu ti je mesto – dodao je glasno.

Ulio je skuvanu kafu sebi u lončić i seo za sto. Trebalo je napisati opširan izveštaj o uništenju Klejtonove bande i on se u jutarnjoj tišini dao na posao. Vreme je prolazilo i malo po malo, počeli su se javljati šumovi i zvuci jutarnjeg života. Kada je na gusto ispisan arak stavio poslednju tač-

ku i potpis, na vratima se začulo kucanje.

– Kleje, jesi li tu?

Bio je to Dok Holidej. Kameron je žurno prišao vratima i pustio ga unutra.

– Šta je? Već si se odmorio?

Zapadnjak se osmehnuo.

– Jesam. A u prolazu sam namirisao sveže skuvanu kafu.

Držao se uspravno i u zatvorenoj prostoriji izgledao je viši nego na ulici. Bio je izbrijan, živahan i svež i na sebi je imao čisto, uredno ispegvano odelo: sako od tamnosivog kariranog štofa i svetle uzane pantalone koje su prelazile preko poluvisokih čizmica od mekanog boksa sa niskom petom. Ispod sakoa imao je svetloplavu košulju, oko vrata vezanu kravatu. Oko pasa nosio je opasač i futrolu od crnog boksa iz koje su virili revolveri s drškama od slonovače.

– Znači, raspoložen si za kafu? – upita ga Kameron.

– Kao i uvek, Kleje.

Dok zaključí kako njegov prijatelj vrlo dobro izgleda. Koliko je mogao imati godina, zapitao se. Bar trideset pet.

Kameron mu rukom pokaza na stolicu:

– Olakšaj nogama i sedi.

Zapadnjak se osmehnu i podiže obrve.

– Izgubio si iz vida da sam težak samo sedamdeset osam kilograma, kao i uvek.

Sada je na Kameronu došao red da začuđeno podigne obrve. Dok se na-

smejavao i srdačno potapšao prijatelja po ramenu.

– Zaista mi je milo što te vidim. Od kako si otišao iz Snou Piksa stekao si priličan ugled i ime.

Kameron sleže ramenima i odgovori:

– A kako je sada u Snou Piksu, Holideje?

Dok je seo i prekrstio noge.

– Zaista ne znam. Odmah posle tvog odlaska, otišao sam i ja. Čujem da je tamo sada prilično mirno.

– Hoćeš reći da je taj grad ukroćen?

– Pa, tako nekako. – Dok se osmehnu i pogleda prijatelja. – Šta je s tom kafom?

Šerif krenu ka peći.

– Oh, naravno! Umalo da zaboravim! – Uzeo je još jednu šolju i ulio kafu. – Moram ti reći da ni ti više nisi u zapećku. Ceo Zapad zna za tebe, a i novine često pišu o tvojim podvizima. Zbog toga mi i nije bilo teško da te nađem.

Zapadnjak klimnu glavom. – Da...

– Pružio je ruku i uzeo kafu.

– Bez šećera, je li tako?

– Tačno tako, Kleje.

Dok nekoliko puta dunu u tečnost da bi je rashladio.

– Reci mi kako si – nastavi da zapitkuje šerif. – Kako živiš... šta radiš?

– Dobro sam – odgovori Dok. – Stalno sam u pokretu. Putujem... vodim uzbudljiv, avanturistički život. Čini mi se da mi je oduvek to bilo ono što je potrebno.

– Većina ljudi ovde čula je za tebe, Dok, ali niko ne zna čime se baviš.

Neki misle da si šerif, a neki opet govore kako si revolveraš, naročito posle obračuna s braćom Tagart.

U zapadnjakovom sećanju oživele su uspomene na taj događaj... živo, kao da to sada gleda.

Vokervil u Montani. On sam protiv trojice opasne braće Tagart. U tom obračunu ubio je dvojicu, a trećeg, Blejka Tagarta ranio tako da taj više nikada neće moći da hoda.

Zapadnjak tužno odmahnu glavom:

– Voleo bih na neki način da se to nikada nije desilo. I pre toga sam bio obeležen, a tek posle... Nije za mene bilo mirnog mesta na celom Zapadu. Nadobudni revolveraši su me progonili kao pomahnitali, a sam znaš šta to znači. – Uspeo je da se usiljeno osmehne: – Ali nisam došao ovamo da bismo govorili o tome. Ovde sam zbog tvog venčanja. Kada ćeš me upoznati s tvojom budućom nevesticom?

– Kasnije. Noćas smo bili mnogo zauzeti, zar ne?

Dok se osmehnuo:

– Ova nedelja će se pamtiti u Kaskejdu po tome što je Klejtonova banda doneta u diližansi. To će i tebi doneti malo slave. Da, prijatelju moj, biće to nedelja koja će se pamtiti!

Kameron se odjednom uznemirio:

– Čuj, kopka me ona mala Benetova. Nisam imao vremena da se njom malo više pozabavim, pa je otuda možda izgledalo da sam prema njoj grub.

– Mislim da to ne smeta. Doživela je dosta neprijatnosti, ali verujem da

će se već iduće nedelje smeјati kada se seti svega toga.

– Misliš?

Dok zavrte glavom:

– Dobro, neće biti baš tako jer će neprijatne uspomene ostati. Ali preživeće i vratiće se normalnom životu. Uz put mi je ispričala kako ovde ima strica. Reče da poseduje neki ranč.

– Da, to je stari Klem Benet. Jedan tvrd i svojeglav čovek. Ima zaista vrlo lep ranč, nekih petnaestak milja odavde. To je izvanredno lovište. Ima svakakve divljači: jelena, medveda, srna. Svega ima na tom imanju.

– Interesantno – rekao je Dok i napući usne.

– U kom smislu interesantno?

Zapadnjak je otvarao i zatvarao šaku, razgibavajući prste.

– Imam nešto slobodnog vremena i možda ne bi bila loša ideja da ga ovde provedem.

– Koliko vremena? – upita ga Kameron zainteresovano.

– Imam, u stvari, vremena koliko god hoću, dragi moj, to ti nisam odmah rekao. – Čim je to izgovorio, Dok opazi da je Kameronu pala na um neka ideja. – A zašto me to pitaš?

– Još uvek voliš lov?

– Naravno. Još nijednom nisam ulovio nijednog severnog jelena.

– Ako te to zanima, naći ćeš ga na ranču Klema Beneta... – Osmehnuo se. – Pre nekoliko godina ja sam tamo odstrelio jednog izvanrednog mužjaka. Dao sam da mi se glava s rogovima preparira u San Francisku. Namjeravam da te rogove, kao ukraš, po-

stavim u novoj kući tačno iznad kamina. Kad ih budeš video iskolačićeš oči.

Holidej ga je i dalje podozrivo gledao:

– Imam utisak da mi još nešto nisi rekao. Šta je to?

Kameron raširi ruke.

– Pa čuj, znaš kako je, nije mi baš milo...

– Hajde ne duži, nego istresi šta imaš!

– Dobro, hoću. Kao što znaš, biću odsutan iz grada dve sedmice ili čak nešto duže. Moj pomoćnik Link Džesap je zaista dobar čovek i do sada je mnogo šta naučio. Ako mu se pruži prilika da uči još nekoliko godina biće stvarno odličan policajac.

– Taj mi se čovek sviđa – potvrdi Dok.

– To me ne čudi. Ali ipak brinem malo zbog toga što ću ga ostaviti ovde samog, prepuštenog sebi. To će biti prilična odgovornost za njega kad uzmeš u obzir da ima dvojicu uhapšenika iza rešetaka i možda je malo nepošteno da mu ostavim takav teret na plećima.

– Njegova pleća mi izgledaju dovoljno široka.

– Čuj, Dok, smatrao bih za ličnu uslugu ako bi ti bio tu negde u blizini, tako da te Link može pozvati i prikritati za savet u slučaju da dođe do neke stvarne nevolje. Meni bi bilo mnogo lakše da otputujem i na putu bih bio mnogo mirniji.

Zapadnjak se počea prstima po bradi.

– To mi onda neće biti baš neki odmor.

Kameron uzviknu:

– Ma čuj, ja zapravo ne očekujem nikakve neprilike! Kada bih ih očekivao, ne bih otišao! Zar misliš da bih...

– Verujem da ne, ali...

– Čuj, mladi Link će imati pred kim da se šepuri. Čuo je o tebi mnogo i verovatno bi se trudio da se pokaže.

Dok dunu kroz nos:

– Odavno znam kako si ti vešt govornik!

Kameron se nasmeja:

– On misli da si ti neka vrsta božanstva kad je reč o revolveru.

– Verujem da si se i ti potrudio da tom božanstvu dodaš što veći oreol.

– Taj oreol si ti sam sebi stvorio! Ja sam mu pričao samo ono što znam – zaklinjao se Kameron svečano.

– Mnogo vode proteklo je koritom Rio Grande od kako smo bili zajedno – podseti ga zapadnjak.

– Nisi izgubio ništa od svoje veštine. Dokaz je jučerašnji dan.

Dok uzdahnu:

– Dobro, dobro! Vidim da mi se isto hvata: govorio s tobom ili s mazgom.

– Znači, bićeš tu ako bude potrebno? Važi?

– Važi – ponovi Holidej osećajući kako je prinuđen da obeća nešto što u stvari nije želeo. Ali bio je Kameronov dužnik... dugovao mu je život, jer ga je Kameron u jednom kritičnom trenutku spasio. Nasmešio se.

– Ne treba ništa da brineš, Kleje. Ni malo!

Dok Holidej se docnije sećao tih reči i razmišljao o tome koliko čovek može u proceni da pogreši.

*

Šerif je ušao u odeljenje s ćelijama da bi video da li zatvorenici nešto žele. Kada se vratio u svoju kancelariju, Holidej je iz svoje zlatne tabakere upravo vadio jednu „havanu“.

– Opasni neki tipovi. Naročito onaj Bejker – reče Kameron ozbiljno.

– Neće izgledati tako opasan kad bude visio.

– Imaš pravo, Dok. – Kameron odnese šolju kafe u ćeliju i doda je kroz rešetke Bejkeru. Drugi zatvorenik ispružio se na ležaju i ćutao.

Bejker je prihvatio lonče s kafom i uz mrgodno klimanje glave upitao:

– Kad dolazi terenski sudija, šerife?

Prineo je šolju ustima i zagledao se u Kameronu preko ruba lončeta. Oči su mu bile duboko uvučene ispod obrva, pa je bilo teško otkriti šta taj čovek ima na umu.

– Sledeće sedmice.

– A vi ćete biti odsutni – konstatovala je bandit.

– To za tebe nema nikakvog značaja, ubico. Ti ostaješ ovde sam. Hoću da kažem da na celom svetu nemaš više ni jednog živog prijatelja.

– Jeste li sigurni u to... šerife?

Nešto u prizvuku banditovog glasa navelo je Kameronu da ga radoznalo pogleda. Na pomisao da bi neko mogao poželeti da pomogne Bejkeru i

njegovom pajtašu odmahnuo je glavom i odvratio:

– Smeo bih sasvim mirno da ostavim ovo mesto bez straže i niko se ne bi potrudio da otključa vrata ćelije.

– Jeste li sigurni? – ponovio je Bejker, srknuvši kafu.

Razdražen banditovom drskošću, Kameron je prišao rešetkama i upro mu prst u prsa.

– Jedino zbog čega treba da se brineš i od čega treba da se plašiš jeste linč, moj prijane!

Obuzet iznenadnim talasom jeze Bejker se okrenuo i udaljio od rešetaka.

– Razmisliću o tome – procedio je.

Kameron je nekoliko sekundi gledao u njegova leđa, a onda se vratio u svoju kancelariju i zatvorio za sobom vrata odeljenja s ćelijama. Onda je pogledao zapadnjaka:

– Holideje, misliš li da bi neko mogao poželeti da izvuče ovog tipa odavde?

– To bi možda bilo moguće da je neko od njih ostao živ. Pa čak i tada bi to bilo teško. – Slegnuo je ramenima. Ne, mislim da nema potrebe da se zbog toga brineš.

Kameron se počeošao po uhu.

– Svejedno. Ipak ću pogledati da li mogu da nađem još jednog pomoćnika, koji će pomagati Linku tokom sledeće dve sedmice. – Osmehnuo se zagonetno. – Ti se ne bi prihvatio te uloge, zar ne?

– E sad me stvarno zavatlavaš! Ne, ne bi mi se svidela ni sama pomisao

na to, Kleje. Ali, kao što sam rekao, biću u blizini ako me Link bude zatrebao. Čuj, zašto ne pitaš onog čoveka iz Vels Fargoa... kako se ono zvaše... Karpenter? Možda bi ti on dao svog čoveka. Konačno, u kompaniji bi trebalo najviše da se raduju što se sve ovako okončalo. – Nasmejao se zajedljivo: – Nagrada koju su obećali, nije baš velika.

Kameron je klimnuo glavom:

– Šteta za Seta i onog mladića što su izgubili živote. – Lice mu se smračilo. – Ah, ti kučkini sinovi!

– Sada je sve gotovo i pomoći više nema, Kleje. Pokušaćeš onda kod Karpentera?

– Hoću. Ohaj momak mi izgleda u redu.

– Misliš na onog visokog, crvenokosog?

– Da, na njega.

– Pa, iskušaj ga. Ostavi ga neka čuva zatvorenike. – Zapadnjak je ustao i proteglio se. – Mada je još rano, reci mi gde čovek može dobiti pristojnu hranu?

– Dole u ulici ima jedan mali restoran. Tu imaš najbolje meso u gradu.

– To je dobra vest, šerife – osmehnu se Dok. – U poslednje vreme imam dobar apetit.

– Onda će ti se sigurno dopasti. Možda ću ti se i ja pridružiti.

– Ne bi bilo loše. Jer, ne zaboravi, uskoro se ženiš!

– Misliš: biće mi potrebna dobra kondicija – Kameron se šeretski osmehnu i odmah zatim radoznalo pogleda prijatelja: – Čuj, znam kakav si

život vodio, ali ipak... kako to da se nisi oženio? Znam da si oduvek imao dosta uspeha i da su te mnoge lepe žene volele.

Zapadnjak odmahnu glavom i senka sete navukla mu se na lice.

– Ne znam. Jednostavno se tako nešto nije dogodilo. Imao sam nekih šansi, ali znaš već i sam kako je teško otresti se šakala koji jure za slavom. No, pustimo sad to. Kada misliš da će biti prilika da vidim tog Beneta?

– Nadam se kasnije u toku dana. Treba da dođe po svoju nećaku. Znaš, tamo na ranču može zaista da ti bude vrlo fino. Biće velikog lova... i jedna zaista lepa cura koju takođe možda možeš uloviti.

– Takav lov bi mi se jako dopao – složi se zapadnjak.

*

Toga dana glavna tema razgovora u Kaskejdu bio je, razumljivo, događaj koji se zbio na postaji diližanse u Blek Kriku. Vest o tom događaju pogodila je Ajka Trevisa kao nokautirajući udarac. Dugo, pošto ju je čuo nije mogao doći sebi. Sedeo je u svojoj radnoj sobi u zgradi saluna, a društvo mu je, sumoran u licu, pravio Hobi Lejker. U odaji je vladala mračna atmosfera.

Trevis je nervozno dobovao prstima po pisaćem stolu.

– To mi se ni najmanje ne dopada – izustio je tako tiho da ga je Lejker jedva čuo.

Revolveraš na to odgovori:

– Šteta što taj kučkin sin nije prikucio i Bejkera i onog drugog.

– Imaš pravo. Kad je već sve ovako pošlo onda bi time sve bilo rešeno. – Trevis je naglo ustao i počeo da se šeta malom prostorijom. – Dovraga, Hobi, ko bi mogao i pomisliti da će od svih ljudi na svetu u tom trenutku u postaju naići baš Dok Holidej! – Zavrteo je ljutito glavom. – I da će ih sve srediti! Vođa bande i njegov pomoćnik mrtvi, a ostala dvojica iza rešetaka!

– Mora se priznati da se pokazao đavolski vešt – rekao je Lejker s divljenjem. – Ja sam već čuo da je dobar, ali mora biti da je i bolji nego što se priča. – On je sve pojedinosti o događaju u postaji saznao od jednorukog Valta Džounsa, koji je u grad dojahao jedan čas posle dolaska diližanse. On je posebno oplakivao smrt svog starog prijatelja Seta Valasa.

Trevis je najzad prestao nervozno da šeta i zaustavio se ispred Lejkera.

– Postoji, naravno, verovatnoća da Bejker i onaj drugi ne znaju za mene. Ali to je samo mala verovatnoća.

Lejker ga je kritički odmerio:

– I ti, u stvari, ne veruješ u to?

– Ne – priznao je Trevis. – To je samo pusto priželjkivanje, hvatanje davljenika za slamku. Najverovatnije da Bejker ipak zna, a za onog drugog ne znam. Pitanje je sada da li će propevati? – Vlasnik saluna zavuče prst ispod okovratnika kao da ga košulja steže. Preznojavao se, iako nije bilo previše vruće.

Lejker je zapalio cigarilos. Onda progovori:

– Ako je tako, onda obojica moraju umreti. Pogotovu Bejker. I to što pre!

Zaćutao je i ostao zamišljen neko vreme. Onda nastavi:

– Glavno je pitanje hoće li Kameron ostvariti svoju želju i venčati se kao što je planirao.

– To i nije toliko važno, Hobi. Mnogo je važnije da li će otići na svadbeno putovanje.

– Ako otputujem, imaćemo da sredimo samo njegovog zamenika.

– Džesap nije mačji kašalj – upozorio ga je Trevis.

Lejker se cinično osmehnuo i potapšao se po dršci svog kolta:

– Zbog toga ću se osloniti na ovog mog vernog druga.

– Nemoj Džesapa previše potcenjivati, Hobi. To je sve što tražim od tebe.

Lejker je slegnuo ramenima i oćutao.

Trevis sede ponovo za svoj pisaći sto. Neko vreme se poigravao cigarom pre nego što ju je pripalio. Onda reče:

– Čudno je kako stvari umeju da uzmu nepredviđen tok...

Razmišljao je o onome što je planirao. Da ubije Klema Beneta u šerifovom odsustvu. To bi bio prvi korak u zadobijanju kontrole nad Benetovim zemljištem. Na tom ranču postojalo je čitavo bogatstvo u drvetu i Trevis je žudeo da se u tom poslu proširi. Sa šerifom daleko od mesta događaja

takva operacija lako se mogla izvesti. Benet je često odlazio sa svog ranča da postavi zamke i pritom je vodio pse da pomoću njih lovi pume. To je bila prilika da ga se čovek otarasi, daleko od njegovog ranča, u brdima, gde bi ga mogao duboko zakopati, tako da njegov leš nikada ne bude nađen. Ljudi bi se izvesno vreme pitali šta se s njim desilo, a onda bi se, kao i obično, umorili od nagađanja i posle izvesnog vremena Benet bi bio zaboravljen. Istina, on je imao nećaku i verovatno bi ranč pripao njoj, ali njemu ne bi mnogo smetalo ako ne bi uspeo da ga kupi celog, samo kad bi mu uspelo da dobije pravo eksploatacije drveta. A sada, eto, isprečili su se Bejker i onaj drugi uhapšenik, koji su mogli uništiti celokupnu zamisao! Kao što je Lejker rekao, obojica moraju biti ubijeni i to ukoliko pre, utoliko bolje. Ali ne pre nego što Kameron ode na svadbeno putovanje.

Lejker zamišljeno reče:

– Imam jednu ideju, Ajk...

– Ispljuni je brzo, čoveče!

– Moramo na neki način došapnuti Bejkeru da ćemo ih osloboditi iz zatvora. Ako poveruje u to, on će sigurno ćutati.

Trevis se, obradovan, odmah složi:

– U pravu si! Ali kako da dođemo do njega?

On nije želeo da ga na bilo koji način dovedu u vezu s tim uhapšenim banditom.

– Možda bih ja mogao odšetati do tamo. Mogao bih reći da želim da ga vidim. Predstavio bih se kao da sam

mu stari prijatelj i ti ne bi morao uopšte da se pojavljuješ. – Onda se trže: – Možda mi neće dozvoliti da ga vidim.

Trevis odmahnu glavom:

– I ja sumnjam da će ti dozvoliti. I što je još bitnije: ne verujem da će te ti psi čuvari ostaviti nasamo sa njim. Jesi li pomišljao i na to?

– Nisam – priznao je Lejker. – Ali ima načina.

– Kao na primer?

Lejker mu reče šta je zamislio i Trevis klimnu glavom u znak saglasnosti.

– Moglo bi uspeti ako on bude dovoljno bistar da odmah shvati. U svakom slučaju, vredi pokušati. Mada možda nećeš uspeti da uđeš.

– Ako ne uspem moraćemo da smislimo nešto drugo.

– Naravno. I kad misliš da pokušaš?

Lejker se uputi ka vratima.

– Mislim da je ovaj trenutak pogodan kao i svaki drugi.

Ostavši sam, Trevis se zamišljeno zagledao u prazan prostor, osluškujući bat Lejkerovih koraka koji se udaljavao kroz hodnik da bi zatim potpuno utihnuo. Na njegovom grubom licu ukazao se izraz velike zabrinutosti. Mora nekako srediti Bejkera i njegovog pajtaša, a onda i onu staru budalu Beneta. To će biti Lejkerov zadatak čim šerif bude otišao na svadbeno putovanje s nevestom, koja je vodila najbolji modni salon u gradu.

Ustao je od pisaćeg stola i prišao prozoru. Razmaknuvši zavese, ugle-

dao je Hobi Lejkera kako, prelazeći ulicu, prilazi šerifskoj kancelariji. Okrenuo se i, zabrinut i dalje, potražio utehu u žestokom brendiju.

*

Kada je Hobi Lejker stigao do zatvorske zgrade, bilo je tek prevalilo podne. Pokucao je tiho na vrata i začuo glas šerifovog zamenika, koji ga je pozvao da uđe.

Link Džesap bio je zauzet čišćenjem oružja. Skoro dva časa bio je sam u kancelariji, jer su šerif i Dok Holidej otišli da ručaju sa šerifovom verenicom.

Ušavši, Lejker zatvori vrata za sobom.

– Dobar dan, zameniče – oslovio ga je uz udvorički osmeh.

– Lejkere! Šta mogu da učinim za tebe?

Džesap je dobro znao Lejkera i bila mu je poznata i njegova reputacija profesionalnog revolveraša. No Lejker je bio mudar i od svog dolaska u Kaskejd pre nekih dva meseca ponašao se pristojno i nije načinio nikakav izgred. I Džesap i Kameron razmišljali su često o tome zašto ga je Trevis stavio na svoj platni spisak, ali nisu našli nikakav zadovoljavajući odgovor.

Lejker se neodlučno počeo po glavi.

– Evo u čemu je stvar, zameniče. Reč je o jednom vašem uhapšeniku. On je moj davnašnji prijatelj.

– Koji uhapšenik?

– Bejker. Onaj što je uhvaćen kod Blek Krika.

– Je li? – upita Džesap suvo. – To poznanstvo ti baš ne ide mnogo u prilog.

Lejker se napravio da nije čuo njegovu primedbu i nastavio je:

– Pre mnogo vremena jahali smo zajedno. Bilo je to pre nego što je Bejker pošao krivim putem. I ispao je lud. Trebalo je da ostane s ove strane zakona.

– Kao ti?

Revolveraš se tiho nasmejavao. Njegov smeh više je ličio na šuštanje lišće na groblju i po prvi put šerifov zamenik je ugledao Lejkera s one strane koju je ovaj retko pokazivao. Džesap odjednom oseti da ga podilazi jeza.

– Pogrešno ste me procenili, zameniče – reče Lejker.

– I? Šta si hteo? – upita ga Džesap nestrpljivo.

– Samo da razmenim nekoliko reči s mojim starim drugom. To je sve.

Džesapovo „ne“ zvučalo je odlučno, čak i grubo.

– Čuo sam da će biti obešen – strpljivo je insistirao Lejker. Savladao je želju da potegne revolver i pošalje mladog šerifovog zamenika na onaj svet. Prišao mu je bliže. – Vi znate da će biti obešen.

Džesap je slegnuo ramenima:

– To će sudija odlučiti.

Uzeo je krpu sa stola i počeo da briše cev puške.

Lejker je ostao uporan:

– Ne tražim mnogo, zameniče. U ovom trenutku Bejker na celom svetu

nema nijednog prijatelja. Želim samo da ga pozdravim.

Link Džesap se počeo kolebati. On je bio čovek blage naravi, a Lejkerove reči zvučale su iskreno. Odložio je pušku i krpu za čišćenje.

– Daću ti pet minuta – odlučio je.
– Ni sekunda više. Isprazni džepove, Lejkere i ostavi ovde opasač s revolverom.

Revolveraš je otkrio zube i poizveo nešto što je po njegovom mišljenju trebalo da liči na zahvalan osmeh.

– Imate zaista dobro srce, zameniče – rekao je i učinio ono što je Džesap od njega tražio. Otkopčao je opasač s revolverom i izvadio stvari iz džepova. Džesap je ustao i veštim pokretom ruke potražio eventualno skriveno oružje. Lejker se tiho nasmejavao:

– Zar mislite da bih bio toliko glup da pokušam da ga izbavim iz zatvora usred belog dana?

– I to se događalo – odvrati Džesap.
– U redu. Ćelija je tamo unutra. – Pokazao je rukom prema vratima koja su vodila u odeljenje s ćelijama. Lejker, osmehnuvši se, uze sa stola svoju duvankesu i prođe kroz njih.

Bob Bejker je ležao opružen na uzanom, tvrdom ležaju, a drugi uhapšenik je sedeo u uglu, naslonjen na zid. Bejker je prvi primetio nepoznatog posetioca.

– Hej Bobe, stara puško, sećaš li me se? – reče posetilac. – Ja sam Hobi Lejker. – Žurno je namignuo Bejkeru tako da šerifov zamenik, koji je upravo ulazio kroz vrata, nije mogao to da primeti.

Bejker je bio bistar momak i shvativši šta Lejker hoće, okrenuo se na ležaju i odgovorio:

– Ti izgleda dobro živiš, Hobi. Čuj, koliko dugo se nismo videli?

– Vrlo dugo, Bobe. Još od kako smo zajedno bili na Pekosu. Mislim da od tada ima pet godina.

Bejker pruži ruku kroz rešetku da bi se rukovao s Lejkerom.

– Uleteo si, bogami, u veliku nevolju – primetio je Lejker, obuhvativši pokretom ruke ćeliju u kojoj su se uhapšenici nalazili.

Bejker sleže ramenima.

– Mislim da to tako u životu ide. Moglo je biti i gore. – Osmehnuo se.
– Mogao sam dosad biti mrtav.

Džesap je na to bez okolišenja dobio:

– Uskoro ćeš i biti, Bejkere!

Stajao je naslonjen na zid preko puta ćelije i zavijao cigaru.

Lejker se okreće prema njemu:

– Čujte, zameniče, postoji li mogućnost da nas dvojica malo porazgovaramo nasamo?

Znao je da bi sve bilo prosto ako bi on i Bejker ostali sami. U suprotnom, kao što je rekao Trevisu, morao se služiti igrom reči u nadi da će Bejker biti dovoljno inteligentan da shvati poruku. Na prvi pogled Lejkeru se činilo da će banditi sve shvatiti. Bejker mu se činio dovoljno lukav i to se ogledalo u njegovim bistrim, duboko usađenim očima.

– Ovo je najviše što ćete dobiti – odvrati mu Džesap, kresnuvši palidrvce o zid. – Rekao si da želiš samo da ga

vidiš i da ga pozdraviš, pa onda se zadovolji time.

Klimnuvši glavom, Lejker se ponovo okrenuo Bejkeru, koji se u međuvremenu pitao zbog čega je Lejker došao. Njegovo ime zvučalo mu je donekle poznato. Je li revolveraš? Možda. Ali šta s tim?

Lejker započne razgovor:

– Živim ovde već nekoliko meseci, Bobe. Ovo je prijatan mali grad.

– Meni odavde ne izgleda baš tako prijatan – odvrati Bejker sarkastično.

Lejker klimnu glavom:

– Dobio sam prilično lak posao u hotelu „Kaskejd“. – Namerno je začuťao i ugledao iskru interesovanja u zatvorenikovim očima. Bejker će, znao je on sigurno, povezati ime hotela s Ajkom Trevisom.

– Ti si onda vrlo srećan čovek – reče Bejker. – Čuo sam da je Trevis dobar čovek i da je fino raditi za njega.

– On zaista veoma vodi brigu o svojim ljudima – potvrdi Lejker.

U tom trenutku u prednju prostoriju ušao je Logan Bredi. Džesap se brzo udaljio prema vratima.

– Odmah dolazim, Bredi – rekao je.

Pošto je video da im je šerifov zamenik okrenuo leđa, Bejker šapnu:

– Kada?

Lejker mu odgovori takođe šapatom:

– Uskoro.

Uhapšenik se osmehnuo i rekao glasno:

– Hvala ti što si došao. Tvoja poseta mi je mnogo značila.

– Poseta je završena – reče Džesap okrenuvši se ponovo prema njima. Pokazao je palcem prema vratima: – Hajde, izlazi, Lejkere!

Lejker predade Bejkeru svoju duvankesu s papirom i uz kratak pozdrav klimanjem glave brzo izađe u prednju prostoriju, gde je sedeo Bredi. Ovaj Karpenterov nameštenik, koji je takođe bio Trevisov plaćenik, neprimetno je pobledeo. Bojao se Lejkera. Ali ovaj je pogledao u stranu kao da Bredi uopšte ne postoji i uzevši opasač s oružjem sa stola, zakačio ga oko pojasa.

Bredi je pročistio grlo i užurbano se obratio zameniku šerifa:

– Mister Karpenter me je poslao ovamo. Želi da zna...

– Ne sada! – presekao ga je Džesap, pokazujući na Lejkera.

Bredijev pogled sledio je njegov.

– Oh, svakako – odgovorio je, shvativši šta zamenik hoće.

Namestivši opasač s revolverom, Lejker se osmehnuo zameniku šerifa i vrhovima prstiju dodirnuo obod šešira.

– Mnogo sam vam zahvalan, zameniče – rekao je.

Džesap je zamišljeno klimnuo glavom i revolveraš je ne izustivši više ni reč, zatvorio vrata kancelarije za sobom.

– A sada reci to što si hteo – Džesap se okrete prema kuriru kompanije Vels Fargo, koji mu se nije baš mnogo dopadao.

— Došao sam da vam pomognem da čuvate zatvorenike, zameniče — objasni Bred.

To je za Džesapa bila novost.

— Nisam znao da nam je pomoć potrebna.

Bredi je zažmirio:

— Šerif je zatražio od gospodina Karpentera da neko od nas dođe ovamo da pomogne.

— U redu onda — popusti Džesap i okrete se.

*

Kada je Hobi Lejker stigao u hotel „Kaskejđ“ odmah je potražio svog gazdu Ajka Trevisa, koji je u salunu ispijao svoje piće pred ručak. Zastavši pored Trevisa, revolveraš se zadovoljno osmehnuo.

— Prošlo je da ne može biti bolje — rekao je tiho da ga je samo vlasnik saluna mogao čuti.

Trevis spusti svoju praznu čašu.

— Odlično, Hobi! Znači, neće progovoriti?

— Neće. Svideće vam se da čujete još nešto. Izgleda da će sledećih nekoliko dana Bredi najverovatnije raditi zajedno sa Džesapom.

Trevis skoro poskoči od oduševljenja.

— Sve ide kao po loju, Hobi! Da, kao po loju!

*

Bilo je već četiri popodne kada je Holidej izašao iz zatvorske zgrade. Kameron je hteo da završi neke administrativne poslove, koji su mu se nagomilali poslednje sedmice, i da zaključa sa slučajem likvidacije Klejtovove bande, što je pretilo da mu oduzme dosta vremena. Izveštaj je trebalo da pošalje federalnom šerifu Hempu Rolingsu, čije je sedište bilo u Virđžinija Sitiju, istom gradu u kome je on nameravao da provede svoj medeni mesec.

Holidej se vratio u hotel „Srebrni bor“ i u svojoj sobi raspakovao novu belu košulju, tanku crnu kravatu i fine lakovane čizmice kojima je hteo da upotpuni svoju garderobu na dan venčanja. Dok je razgledao kupljene stvari, na vratima se začulo kucanje. Instinktivno je izvukao kolt iz futrole i glasno upitao:

— Ko je?

— Džejn Benet.

Zrak sunca zasjao je na cevi dok je Dok vraćao revolver u futrolu. Otvorivši vrata, ugledao je oniskog, temeljnog muškarca od pedesetak godina, koji je stajao pored devojke koju je upoznao na postaji diližanse. Ovaj mu se obrati:

— Mister Holideje, moja nećaka mi je ispričala šta ste za nju učinili. — Pružio je svoju veliku, žuljevit, od sunca opaljenu ruku. — Ja sam Klem Benet.

Dok prihvati pruženu ruku i upita:

— Zar nećete da uđete?

Džejn užurbano odgovori:

– Ne želimo da vam smetamo, mister Holideje. Vi svakako imate svoja posla.

Holidej se osmehnuo i povukao korak nazad.

– Nemam ništa naročito da radim do venčanja.

Stric i nećaka uđoše u sobu i Dok zatvori vrata za njima. – Sedite – ponudio ih je, pa i sam sede na rub postelje i nasloni se laktom na uzglavlje.

Klem Benet otpoče razgovor:

– Strašno je ono što se desilo, mister Holideje! Užasno.

– Jeste. No to je sada svršeno, mister Benete. Jeste li vi, gospođice, sasvim dobro? – obrati se devojci.

Džejn zamišljeno klimnu glavom:

– Jesam, mada mislim da nikada neću zaboraviti lice onog čoveka. – Rečavši to, zadrhtala je celim telom.

Benet je uze za ruku.

– Kao što mister Holidej reče, to je sada svršeno – tešio je.

Nastavili su da ćaskaju neko vreme, a onda Benet ustade i reče:

– Nećemo više da vas zadržavamo, mister Holideje. Nadam se da ću vas videti na venčanju.

I Holidej je ustao, osmehujući se Džejn.

– Razume se – potvrdi.

Devojka mu uzvratila najmilijim smeškom koji se mogao zamisliti.

– Nestrpljivo ćemo očekivati taj ponovni susret – dodao je njen stric.

– I ja takođe – pridruži se devojka skromno.

Zapadnjak otvori vrata da ih propusti i oni izadoše. On zatim otvori kutiju s cigarama, duboko zamišljen. Zapalio je jednu, a onda iz kutije dopunio svoju zlatnu tabakeru. Nije prestajao da misli na Džejn. Nadao se da će mu Klem Benet dopustiti da lovi na njegovom ranču. Još bi bolje bilo kad bi ga on sam pozvao. Tamo, pored lova na severne jelene, moglo bi se naći i drugih uživanja.

*

Venčanje šerifa Kleja Kamerona i Helen Vilson bilo je jedna od najvećih svečanosti za koje je grad Kaskejd do tada znao. Tog lepog subotnjeg jutra sve je izgledalo savršeno tiho, mirno i lepo. Pred crkvom se okupila velika masa sveta u čekanju da srećan bračni par izađe iz crkve. Kada su mladenici izašli, dočekalo ih je gromko, radosno klicanje. Svi građani su bili svesni onoga što je Kameron učinio za njihov grad i hteli su da mu na neki način pokažu kako njegovo požrtvovanje duboko cene.

Samo nekoliko posmatrača nije se pridružilo ostalima. Dvojica od njih stajali su ispod jednog drveta, daleko od okupljenih dobronamernih građana.

Ajk Trevis je zajedljivo primetio:

– Siguran sam da se Kameron ne bi ovako zadovoljno smeškao kada bi znao šta će se ovde desiti posle njegovog odlaska u Virdžinija Siti.

Lejker je, naslonjen na koru drveta, grickao vlat travke.

→ Jedno je još izvesnije, Ajk – rekao je. – Da to zna ne bi ni otišao na svadbeno putovanje.

I njima je, kao i svima ostalima, bilo poznato da će šerif i njegova mlada tog popodneva otputovati diližansom, koja je polazila za Virdžinija Siti. Razmišljajući o tome Trevis je rekao:

– Neka. Bar ćemo ga se rešiti za pune dve sedmice.

– Ukoliko pre, utoliko bolje – dodao je Lejker i dotakao prstima dršku svog revolvera.

– Jesi li video Benetovu nećaku? – upita ga iznenada Trevis.

– Jesam.

– Šta misliš o njoj?

– Možda ću tamo, izvan grada moći priuštiti sebi raznovrsna uživanja – Lejker je zamišljao konture Benetove nećake, vitke, ali ipak finih oblina. Nije se nimalo čudio probuđenim žudnjama njegovih pajtaša u bandi, koji su hteli da je iz Blek Krika povedu sa sobom. Osmehnuo se: – Kada stari Benet bude uklonjen, mnogo toga se može desiti.

– Sve će biti u redu, Hobi, ako budeš dovoljno obazriv – reče mu Trevis. – U tom slučaju uopšte me se ne tiče šta ćeš da radiš i u čemu da uživaš.

*

Još veća gomila ljudi bila se okupila na stanici diližanse da vidi odlazak šerifa i njegove lepe neveste. Poslednja osoba koja se s Kameronom pozdravila bio je Dok Holidej, koji mu je

stisnuo ruku i s puno duboke iskrenosti rekao:

– Želim ti svu moguću sreću, stari moj!

Naočit, u tamnom odelu i u svile-
nom prsluku sa cvetićima, Klej Kameron uzvрати osmejkom:

– Nadam se da ću te videti kada se vratim. Tada ćemo prirediti istinski veliko slavlje u mome domu. – Pogledao je Helen. – Zar ne, dušo?

– Biće to najbolja zabava koju je ovaj grad ikada video – potvrdila je ona. – A ti, Holideje, bićeš naš počasni gost. – Govoreći to, blistala je od sreće.

– Nestrpljiv sam da to doživim – odgovori zapadnjak.

Onda se Kameron sa svojom nevestom popeo u kola. Zatvorio je vrata i odgovorio nešto jednom prijatelju, koji mu je pozeleo srećan put, a onda je vozar diližanse povikao:

– Sklonite se s puta, narode! Ne smemo zadržavati naše zaljubljene golubiće koji žude da što pre stignu tamo kuda su naumili.

Smeh je propratio njegove reči i Kameron uhvati svoju ženu za ruku. Pozdravili su okupljenu gomilu mahanjem, a onda se diližansa zaljuljala i uz još jedan radosni poklič polako krenula.

Kameron dodirnu Heleninu ruku:

– Jesi li srećna, dušo?

Ona mu se osmehnu:

– O, jesam, naravno. Mada, Kleje, još ne mogu da shvatim da smo postali muž i žena.

On se nasmešio:

– Uz malo sreće, možda ćemo sve do Virdžinija Sitija biti sami u kočiji, pa ću ti pomoći da to shvatiš.

Helen je još jednom mahnula jednoj prijateljici koju je ugledala kroz prozor na ulici.

– Želim to iznad svega, Kleje – rekla je mužu.

Uskoro su se našli na izlazu iz grada. Odjednom je senka zabrinutosti zamračila Kameronovo lice. Trajalo je to, međutim, samo delić sekunde, ali Helen je to opazila i čvrsto mu stisnula ruku.

– Nemoj da brineš, Kleje! Sve će biti u redu. Link je u stanju da se snađe i sam... I ti si to toliko puta rekao. A sada je tu i Holidej, koga on može pozvati u pomoć za slučaj neke veće nevolje.

– Znam, znam.

Klej se osmehnuo i privukao je sebi. Zagledali su se jedno drugome u oči, a onda joj je on nežno podigao lice i poljubio je. Kada se odvojila od njega, Helen mu reče:

– Trudiću se da te usrećim, mužu moj.

*

Za to vreme ljudi koji su se okupili na ispraćaju brzo su se razišli. Dok Holidej se našao sam pored Klema Beneta i njegove nećake Džejn.

– Klej je srećan, mlad čovek – primeti Benet. – Dobio je finu ženu.

– To je istina – potvrdi Dok i pogleda Džejn. Njihovi pogledi se susreto-

še, a onda devojka skrenu pogled u stranu.

– Kada vas možemo očekivati na našem ranču? – upita ga Benet, kome se dopala ideja da čuveni zapadnjak dođe na njegovo imanje radi lova na jelene. A za Beneta je bilo najvažnije to što je Holidej bio časna i poštena osoba.

Zadovoljan što mu je na taj način upućen poziv koji se poklopio s njegovim željama, zapadnjak upita:

– Vi već danas odlazite?

Benet potvrdno klimnu glavom:

– Kroz jedan čas, mister Holideje. Ja ne podnosim gradsku atmosferu. U svakom slučaju, bićemo na ranču pre mraka. – Osmehnuo se nećaci: – Siguran sam da će ti se svideti konj koga sam za tebe kupio.

Devojka mu uzvрати osmejkom, jer joj je njen stric bio isto toliko drag kao i njen pokojni otac. Čak je i govorio na isti način kao njegov brat.

– Ima već dosta dugo kako nisam jahala, striče – rekla je.

Starom Benetu krv je brže zastrujala u žilama kada ga je devojka tako oslovila. Džejn je bila njegov jedini živi bliski srodnik. U duši se potajno nadao kako će uspeti da je nagovori da zauvek ostane s njim. Ali sve je zavisilo od nje. Šta ako je suviše dugo živela na Istoku da bi se ponovo mogla uklopiti u život ovde, na granici?

Zapadnjak je dugo ćutao, a onda reče:

– Mislim da ću sutra ujutro dojahati do vas, mister Benete, ako nemate ništa protiv.

– Naprotiv! To mi odgovara! A sada imam još jedan mali poslić da obavim pre nego što odemo – reče Benet.

– Razumem. – Dok je, pošto je znao kako će pronaći Benetov ranč, odlučio da se udalji. – Onda, do viđenja. – Dodirnuo je prstima obod stetsona i obratio se Džejn: – Do viđenja, gospođice!

– Do viđenja, mister Holideje – promrmljala je devojkica zbunjeno.

Benet se obrati nećaci:

– Džejn, možda će ti biti dosadno da čekaš zajedno sa mnom u banci? Možeš da pođeš, ako hoćeš, ali mislim...

– Možda bi bilo bolje ako biste pošli sa mnom na kafu? – predložio je devojkici zapadnjak, koji kao da je jedva dočekao takvu situaciju.

Odgovor je stigao s njenih usana pre nego što ga je ona bila svesna:

– To bi bilo divno, mister Holideje.

– Odlična ideja – složi se i stari Benet. – U redu, Džejn, videćemo se kroz jedan čas.

– Gde, striče?

– Pa, recimo, ispred šerifove kancelarije.

– Vaša nećaka biće tamo – obeća Dok, uhvativši devojkicu za mišicu.

Džejn oseti kako je porumenela. Uzdrhtala je mada je dodir njegovih prstiju bio lak. Shvatila je, mada je to već duže vreme instinktivno osećala, kako je suviše dugo bila bez muškarca koga bi volela.

Benet se žurno udaljio.

Idući jedno kraj drugog, Holidej i Džejn su se šetajući uputili ka centru grada.

*

U rano predvečerje počela je da pada slaba kiša. U to vreme, kao i obično elegantno obučen, Dok Holidej je zastao pred vratima šerifske kancelarije. Bio je zamišljen, ali njegova zamišljenost nije imala nikakve veze s lovom na severne jelene. Jedan čas proveden u društvu lepe Džejn bio je dovoljan da njegove misli usmeri u drugom pravcu.

Kada je Dok ušao, šerifov zamenik Link Džesap je upravo pijuckao kafu.

– To ste vi, mister Holideje? – reče. Zapadnjak se osmehnuo:

– Dobar dan! Vi ste sigurno Lind Džesap?

– Jesam.

– Milo mi je da smo se upoznali. Vidim da znate ko sam. Kako je?

Zameniku zasvetleše oči:

– Dobro je. Još razmišljam o šefovom venčanju. Bilo je zbilja izvanredno, zar ne?

– Nije moglo biti bolje, slažem se. Nego, ova kafa izvanredno miriše. Ima li i za mene malo?

– Kako da ne. – Džesap ustade i uli zapadnjaku toplu kafu u jedno čisto lonče. – Oprostite što vam nisam i sam ponudio!

– Ne smeta. – Dok pokaza rukom na zatvorski deo zgrade. – Imate li glavobolje sa zatvorenicima?

– Nikakve. Mirni su kao bebe. – Zamenik pruži lonče kafe zapadnjaku. – Je li vam Klej rekao da sam dobio pomoć?

– Da. Dvojicu ljudi iz kompanije Vels Fargo.

Džesap potvrdno klimnu glavom:

– Sve do izvršenja kazne ovde će neko biti na straži. Terenski sudija treba da dođe sledećeg utorka... Želite li da ih vidite? – upita.

Zapadnjak odmahnu glavom:

– Sit sam ih.

– Znači li to da vi nećete biti na suđenju?

– Ne. Neću prisustvovati ni vešanju.

– Dok je naglašavao svaku reč.

Džesap zamišljeno nastavi:

– Možda ćete ipak biti potrebni na suđenju. Jeste li razmišljali o tome?

– Sve što znam staviću na papir i potpisaću pod zakletvom. Mislim da će to biti dovoljno. Ako ne bude... možete u svako doba doći i potražiti me na lovištu.

Džesap se osmehnuo:

– Mislim da će biti dosta. – Osmeh mu je nestao s lica jer je u tom trenutku Bejker počeo dozivati iz ćelije. – Idem da vidim šta taj nitkov hoće – rekao je, ustao i pošao. Zapadnjak pokaza rukom na policu s puškama i reče:

– Klej mi je rekao da mogu pozajmiti jednu od ovih pušaka...

– Samo se poslužite! Ja lično najradije bih uzeo onu tešku vinčesterku tipa „80“. Ta je najefikasnija za krupnu divljač.

Džesap uđe u odeljenje s ćelijama i zateče Bejkera kako se svom snagom čvrsto drži za rešetke. – Šta je? – upita.

Bejker olabavi stisak ruku. Preznojao se.

– Šta je? Nije ti dobro? – upita Džesap ravnodušno. – Hoćeš li doktora?

Bejker se odjednom osmehnuo. Ponovo je u potpunosti vladao sobom. Verovao je da će se spasti i da će se Trevis postarati za to, jer vlasnik saluna je znao šta valja raditi.

– Dobro mi je – odgovorio je posle kraćeg oklevanja. – Hteo sam samo malo kafe.

– Doneću ti – obeća Džesap i s prezirom pogleda zatvorenika koji se vratio do svoje postelje i seo na ivicu. Možda ga je spopao smrtni strah, pomisli.

Za to vreme zapadnjak je razgledao oružje. Bilo je tu više pušaka i izbor se kretao od popularnog karabina 73, kakve je često koristio, preko jednometnih remingtonki, sve do oružja koje je Džesap pomenuo kao vinčesterku 80. Holidej ju je uzeo u ruke. Svideo mu se osećaj koji je imao dok ju je držao u rukama. Čelik je bio hladan, a kundak fino zaobljen. Bilo je to oružje teže od svih koje je do tada koristio i mnogo ubistvenije. Sudeći po dužini cevi, puška je morala biti vrlo precizna.

Pošto je odneo Bejkeru lonče s kafom, Džesap se vratio.

– S tom puškom bićete spremni na sve, Holideje – rekao je. – Čak i za grizlija.

– To sam i ja pomislio, Džesape. – Zapadnjak prinese tešku pušku rame-nu i pogleda preko nišana. Puška je bila odlično izbalansirana. Bolje nego

što je očekivao. – Vaše ili Klejova? – upita zamenika.

– Klejova je. Kupio ju je pre nekoliko meseci radi lova. Ali pošto je naleteo na Helen, potpuno je zaboravio na lov i posvetio se drugim stvarima.

– Pretpostavljam da će je se setiti kad se malo ohladi.

– I ja se nadam.

– Onda ću uzeti nju, Džesape.

– Odlično. – Šerifov zamenik je otvorio jednu fioku i počeo da pretura po njoj... – Mislim da je ovde bila municija za tu pušku...

– Nemojte tražiti. Kupiću je. Ona trgovina dole u ulici izgleda mi dobro snabdevena.

– Jeste. Njen vlasnik, Džaster, već će vam naći metke koji vam trebaju.

Zapadnjak uze pušku pod ruku i krenu.

– Videćemo se još pre nego što krenem, Džesape – reče.

– I ja se nadam, mister Holideje.

Dok je baš izlazio iz šerifove kancelarije kad se na vratima sudario s njim ridokosi kurir kompanije Vels Fargo po imenu Bredi.

– Izvinite, mister Holideje – izvinio se. Doku se učini da već svako u gradu zna njegovo ime. Klimnuo je glavom i udaljio se.

*

Iste večeri otišao je u salun koji je poslovaio u sastavu hotela u kome je bio odseo. Salun je bio prepun drvo-seča i kauboja. Nekoliko upadljivo našminkanih žena šetkalo se među nji-

ma navodeći goste da što više piju. Stolovi za kockanje nalazili su se u suprotnom kraju prostorije.

Zapadnjak priđe šanku, i oslonivši se na njegovu glatku površinu, pogleda po gomili.

– Šta biste želeli, mister Holideje? – obrati mu se šanker.

– Brendi.

– To će biti na račun kuće – začuo se nečiji glas iza zapadnjakovog ramena. – To je najmanje što možemo učiniti za čuvenog Doka Holideja. – Čovek kome je pripadao taj glas pruži ruku. – Ja sam Ajk Trevis, a ovo je moj salun.

Zapadnjaku se nije preterano svi-deo izgled tog debelog čoveka, ali nije želeo da ispadne neotesan. Prihvatio je Trevisovu mesnatu ruku.

– Mister Trevis – rekao je, stavljajući metalni novčić na šank – ja uvek plaćam svoje piće.

– Zar i sada? – upita vlasnik saluna i tanka skrama znoja orosi mu čelo.

– Uvek – odgovori Dok bez okolišanja. – To je moj princip.

– Kako god hoćete – reče Trevis i udalji se od šanka da bi se pridružio Hobi Lejkeru i još jednom gostu, po imenu Rajker.

– Taj kućkin sin misli da je bolji od svakoga na ovom svetu – primeti mrgodno i sede za sto.

– S obzirom na njegovu reputaciju može sebi sve da dozvoli – zaključio Lejker.

– Skinite mu te njegove revolvere s belom drškom i biće mek kao pamuk

– umeša se Rajker, koji je imao zlu narav i brzo se ljutio.

Trevis natoči sebi viski u čašu.

– Zbilja tako misliš, Rajkere?

– Nego šta! – osmehnu se snagator.

– Revolveraši su svi isti. Kad im uzmeš oružje postanu stidljivi kao da su goli. – Onda baci pogled krajičkom oka prema Lejkeru. – Ima, razume se, izuzetaka.

Lejker se na tren osmehnuo i odmah zatim uozbiljio.

– Ja nikada nisam bio jak na pesnicama – priznao je. – Ali... – pokretom glave pokazao je zapadnjakova mišićava ramena. – On mi izgleda kao čovek koji se u pesničenje razume.

– Pih, i on će biti kao svi ostali.

Trevis je još razmišljao o Holidejevom odbijanju da prihvati čast.

– Pitam se koliko dugo će ostati u gradu – promrmlja.

Lejker slegnu ramenima:

– Ne verujem da će dugo ostati pošto je venčanje okončano. Šta bi još tražio ovde?

Trevis je i dalje namršteno gledao. Konačno reče:

– Rajkere, kladim se u pedeset dolara da ne možeš da tučeš Holideja. – Pogledao je snagatora pravo u oči. – Tačnije rečeno, tih pedeset dolara su u svakom slučaju tvoji ako pokušaš da ga prebiješ.

Rajker nabra kosmate obrve, sastavljene iznad masivno krivog, polomljenog nosa. Onda reče:

– Mister Trevis, punih deset godina niko me nije pobedio. U logorima drvoseča mene obični zovu „bik Raj-

ker“. Kad god sam se potukao s nekim bio sam jači i nije se našao niko ko bi mi se mogao suprotstaviti.

Nekoliko puta je stisnuo snažne pesnice obrasle riđim maljama.

– Hajde, dokaži to s Holidejem! – provocirao ga je Trevis.

– Mislite li da je to pametno? – upita Lejker.

– Drži se ti samo svojih revolvera – posavetova ga vlasnik saluna oštro. – Jasno?

Lejker proguta odgovor koji mu je bio na vrh jezika. Rajker se osmehnuo i ispio do kraja svoje pivo. Zatim je nadlanicom obrisao usta i naglo ustao. Dok je hodao prema šanku osmeh mu je i dalje lebdeo na usnama.

*

Dok je stajao na kraju šanka i pijuckao svoj brendi, pogledajući povremeno u veliko ogledalo pred sobom, kako bi proverio šta se u salunu događa. Video je kada je Rajker ustao od stola i uputio se prema šanku i njegovo šesto čulo ga je opomenulo na to da se nešto priprema. Ali pre nego što mu je Rajker prišao, začuo je pored sebe nečiji glas:

– Zar uvek pijete sami, mister?

Okrenuo je glavu i ugledao devojkicu koja nije bila starija od dvadeset godina, ali se uprkos debelom sloju šminke i nameštenom osmehu na njenom licu video umor i razočaranje.

– Većinom pijem sam. Tako mi se dopada.

Pre nego što je devojka mogla još nešto da kaže, odgurnuo ju je u stranu grmalj u kariranoj košulji. Bio je to Rajker.

– Holidej nije dovoljno dobar za tebe, curo – progovorio je gromoglasno. – Tebi treba pravi muškarac. – Lupio se pesnicom po prsima. – Takav kao ja.

Zapadnjak je na devojčinom licu opazio strah. Pružio je ruku i prijateljski je potapšao po mlohavom ramenu. Kada se okrenula prema njemu, on joj se ljubazno osmehnuo:

– Do viđenja i srećno, mlada damo!

Uzeo je sa šanka svoju čašu, svestan toga da krupni siledžija i dalje stoji pokraj njega. Hladnokrvno, kao da ga se to uopšte ne dotiče, ispio je piće i hteo da se okrene. Ali Rajker se isprečio pred njega i zatvorio mu put.

– Holidej, ako se ne varam? – upita.

– Da, tako se zovem.

– Ja sam Rajker. Sigurno ste čuli za mene.

– Nisam.

Dok učini pokret kao da će poći napred, ali se Rajkerova krupna ruka podigla.

– Častiću vas pićem, Holideje.

– Ne, hvala, već sam dovoljno pio.

Dok je opazio da je u gomili posetilaca odjednom zavladała tišina. Za Trevisovim stolom Lejker je iz džepa izvadio deset dolara i položio ih na sto.

– Ja se kladim na Holideja – rekao je.

– Ti si lud! – brecnu se Trevis, zureći netremice prema šanku, gde je Rajker stajao, podbočivši se, skoro u prezrivoj pozi. Grmalj je glasno progovorio, tako da bi ga svi prisutni mogli čuti:

– Kako je to biti kum na venčanju, mister? Sigurno jako fino! Jeste li pre tog srećnog događaja morali dobro da upoznate mladu. – Rajker se prostački nasmejao. – Kladim se da jeste!

Zapadnjak mu ledenim glasom odgovori:

– To su ružne i uvredljive reči, Rajkere.

– I šta nameravate da učinite povodom toga?

Dok se lagano naslonio leđima na šank. Gosti oko njih su se žurno razišli, ostavljajući dvojici protivnika dovoljno prostora.

Još ledenijim glasom nego malopre Dok odvrati:

– Nađite sebi revolver, mister.

– Ne treba mi. – Rajker iskezi zube kao gladan vuk. – Ne treba ni vama.

U tom trenutku Holidej je čuo jasan, nepogrešiv zvuk zapinjanja obarača. Na drugoj strani odaje stajao je prosed čovek i nišanio u njega teškom kratkom sačmaricom.

– To je moj ortak – objasni Rajker. – A sada, ako želiš da se ogledaš sa mnom, otkači te revolvere, kicošu... i to brzo!

Neočekivano za sve, Holidej se odjednom osmehnuo i njegova leva ruka spustila se na kopču opasača.

– Izgleda da ovde nisu svi ljudi gostoljubivi – rekao je, otkopčavajući

opasač s revolverom. – Pa dobro. I za takve postoji odgovor, samo nešto drugačiji. – Dok je stavljao opasač na šank iza sebe, nije skidao pogled s Rajkera i drvosečin prvi udarac nije ga iznenadio. Odbio je pesnicu koja mu je ciljala bradu, ali nije uspeo da odbije i udarac u pleksus. Rajker je bio snažan kao grizli, čak snažniji nego što je Dok pretpostavljao.

Gomila je zažagorila.

Očigledno je s tim medvedom morao pribeći drugoj taktici, a za to mu je trebalo više prostora za uzmicanje, kojeg ovde nije imao. Hvatajući dah u delićima sekunde, zaključio je da ne sme primiti više nijedan udarac, pa je vrebao svaki protivnikov pokret.

Ali Rajker mu nije dao da predahne. Jurnuo je na Doka režeći kao krvožedni vuk. Holidej je, međutim, izbegao treći udarac, koji ga je samo okrznuo po ramenu. Rajker se suludo nasmejao i zamahnuo desnicom da ga dokrajči. Ali Dok se sagnuo, zadao Rajkeru udarac u predeo srca, a odmah zatim pogodio ga aperkatom u vrh brade. Grmalj je ispljunuo izbijene zube, a Holidej mu je, jedan za drugim, zadao tri munjevita udarca: jedan u pleksus, drugi u srce i treći šakom u vratni deo arterije.

Rajker je krkljajući pao na kolena. Znajući da prema čudovištu, kakvo je imao pred sobom, ne sme biti previše džentlmen, Dok mu je prišao i zadao mu još jedan udarac u vrh brade, udarac koji bi mogao oboriti i vola. Barmen je oduševljeno uzviknuo:

– Svršeno je s tobom, svinjo!

No s Rajkerom nije bilo svršeno!

Pao je i ispljunuo sukrvicu na pod posut strugotinom, ali je nekako našao snage da se pridigne. Po prvi put tokom mnogo godina Holidej je osetio iskru straha. Ovaj čovek kao da nije bio ljudsko biće! Ako ga ti strahoviti udarci nisu mogli onesposobiti za borbu, onda je bilo neizvesno kako će se obračun okončati. No, napor kao da je iscrpeo Rajkera i on je posle kraćeg pijanog teturanja ponovo pao.

Zapadnjak mu je prišao korak bliže i video da Rajker leži na leđima zatvorenih očiju. Znači da je poslednji udarac u vrh brade ipak delovao. Dok diže pogled s oborenog protivnika i izazovno pogleda Trevisa, a onda se okrete da sa šanka uzme svoj opasač s revolveima.

U istom trenutku, pre nego što mu je njegovo šesto čulo poslalo signal upozorenja, začuo se vrisak one devojke Kerol:

– Čuvajte se, mister!

Bilo je, međutim, dockan, jer je bačena stolica pogodila Doka u noge i oborila ga na pod, a Rajker je već bio u skoku prema svom protivniku. Holidej se otkotrljao i Rajker je svom težinom obema nogama zgazio tamo gde se Dok trenutak ranije nalazio. Gromadni drvoseča je ponovo skočio, ali je Dok opet bio brži od njega. Zatim je Holidej skočio da dočeka nasrtaj Rajkera, koji je kao bivo jurnuo na njega. Imao je sreće jer mu je protivnik, i sam još ošamućen, naleteo na pesnicu. Od udarca u slepoočnicu Rajker se okrenuo i posrnuo a zapad-

njak mu je, znajući da se radi o biti ili ne biti, zadao strahovit udarac šakom u vrat. Rajker je zakrkljao i posrnuo, a Dok ga je zgrabio za kosu, povukao mu glavu naniže i dočekao ga udarcem kolena u lice. Odbačen ovim udarcem, Rajker je ostao da stoji, pridržavajući se rukama za šank. Dok je priskočio i šakom kao bridom sekire još jednom udario Rajkera u vrat. Ovaj je prevrnuo očima i skljojao se na pod.

Dok je nad njim sačekao još trenutak, ali Rajker se više nije makao.

U salunu je nastala neopisiva galama. Oduševljena zbog poraza gradskog siledžije, masa je navalila na zapadnjaka i pritislula ga uz šank. Od silnih izgovorenih pitanja i uzvika niko nikoga nije mogao da čuje. Zaboravljajući da mu je Trevis poslodavac, barmen se razdragano osmehivao na Doka, pružajući mu čašu brendija. Osećajući potrebu da se okrepi, zapadnjak ju je nadušak iskapio.

Sijajući od zadovoljstva, Hobi Lejker je stavio dobitak u džep, a Trevis je, jedva mičući tankim usnama, procedio:

– Hobi, možeš reći Rajkeru da je otpušten. Jasno?

– Potpuno jasno – reče Lejker, odmače stolicu i ustade. – Dugujete li mu nešto?

Trevis uze sa stola pedeset dolara u zlatu, koje je obećao Rajkeru kao nagradu i dobacio ih Lejkeru.

– Rekao sam da će ovo u svakom slučaju biti njegovo. To je sve što mu dugujem.

– U redu. – Lejker pođe prema onesvešćenom tabadžiji, koji je još ležao na podu.

Zapadnjak je u međuvremenu priposao svoj opasač s revolverom. Tek što je zategao pređicu kad je ponovo začuo zapinjanje oroza. U magnovenju se okrenuo i mašio kolta. Prosedi Rajkerov pajtaš, po imenu Slim, dizao je cev sačmare prema njemu.

– Baci oružje! – viknu Dok, ali Slim ga nije poslušao i Holidej opali. Kuršum je pogodio Slima u ruku i on je, jauknuvši, ispustio pušku koja je pala na pod i u padu opalila. Od pucnja teškog oružja prostorija se zatresla, a snop tanadi načinio je veliku rupu na šanku pored zapadnjaka. Srećom niko nije bio pogođen.

– Napravio si gadnu grešku koja te je mogla koštati života – reče mu Dok. – Sledeći put te neću maziti!

– Ti si prvi pogrešio – prostenja Slim – što si došao ovamo.

Holidej ga preseče pogledom:

– Ko je pogrešio još će se videti. Opomenuo sam te da ubuduće budeš miran, ili... – Onda se obrati ostalima u salunu: – Valjalo bi pozvati doktora. Potreban je ovde.

Rekavši to, uputio se vratima i ne osvrćući se izišao.

Lejker reče Trevisu:

– Ode naš heroj, Ajk.

Vlasnik saluna je s divljenjem klimnuo glavom:

– Znam dobro samo to da bi mi takav čovek bio od velike koristi.

– U tom slučaju ja ti ne bih bio potreban – primeti Lejker hladnim, bezbojnim glasom.

Trevis ustade i prenebregavajući Lejkerovu primedbu, reče mu:

– Važno je da se pobrineš da ova gomila smeća ne bude više ovde kada se vratim.

Pritom je pokazao pokretom ruke prema Rajkeru.

– Postaraću se.

Trevis se uputio ka drugom kraju saluna gde je salunska zabavljačica Kerol razgovarala s jednim mladolikim goničem stoke.

– Kerol, dođi ovamo – pozvao ju je, trudeći se da mu glas zvuči veselo i da mu osmeh ostane na licu.

Devojka se okrenula i ostavila svog kavaljera.

– Da, mister Trevis... – glas joj je podrhtavao jer je njegova nameštena veselost i osmeh na licu nisu zavarali.

Trevis pogleda pored nje i dade znak drugoj zabavljačici. – Džoana, pobrini se za našeg mladog prijatelja. – Oslovljena devojka klimnu glavom i prišavši mladiću, uhvati ga pod ruku i razdragano reče:

– Šta piješ, Teksašanine?

Trevis uze Kerol za ruku i izvede je u predvorje, a odande uz stepenice do svoje radne sobe.

– Šta želite? – upita ga Kerol kada je Trevis otvorio vrata.

– Reći ću ti unutra. – Vlasnik saluna je jače steže.

Grubo ju je gurnuo u sobu i zaključao vrata za sobom. Onda je upalio svetiljku.

Kada je ključ u bravi škljocnuo, devojka je počela da drhti.

Zagrobnim glasom Trevis reče:

– Šta ti je trebalo da opomeneš Holideja? Čuo sam te kad si mu ono doviknula. Da nije bilo toga, Rajker bi ga verovatno zgazio. Da nije bilo tebe, droljo, on bi ga možda pobedio!

– Nisam mogla da se uzdržim, mister Trevis. Molim vas...

– Zaveži! – Trevisova ruka spusti se na kopču opasača. Otkopčao je remen i polaganim pokretom omotao jedan njegov kraj sebi oko šake.

– Gospode Bože! Ne! Nemojte!

– Tebi treba lekcija koju nećeš brzo zaboraviti! Ovde nisi dovoljno dugo da znaš ono što treba i vreme je da naučiš!

Pošao je prema njoj. Devojka je ustuknula i priljubila se uza zid, a u očima joj se video strah.

– Molim vas – zavapila je očajničkim glasom. – Učiniću vam sve što želite! Sve! – Drhtavim rukama raskopčala je tesno pripijenu haljinu i strgla je sa sebe. Ispod haljine nije imala ništa. Koža joj je bila meka i baršunasta, a telo raskošno izvajano.

Trevisu se dopalo ono što je ugledao i pohlepno je liznuo usne.

Nošena očajanjem, devojka je nastavila:

– Možda bih vas mogla naučiti ponešto...

– Lezi na krevet – naredi joj Trevis muklo.

Posle nekog vremena ona se opustila. Lica priljubljenog uz njega, prošaputala je:

– Ti me voliš, zar ne?

– Govori samo kad te neko nešto pita – odbrusi joj Trevis, a onda joj zari pesnicu u mekani stomak.

*

Bilo je skoro devet kada je zapadnjak uzeo svog konja iz gradske štale. Desetak minuta kasnije sjahao je pred šerifskom kancelarijom. Privezao je konja uz privezište i prišao vratima.

Kurir kompanije Vels Fargo, Bredi, otvorio mu je.

– Dobro jutro, mister Holideje – pozdravio ga je. – Link još uvek nije došao.

Posmatrao je Doka i s obzirom na ono što je čuo o sinoćnoj tuči, zapadnjak mu nije izgledao loše.

– Kad bude došao reci mu da sam otišao iz grada – reče mu Holidej.

Bredi klimnu glavom:

– Reći ću mu svakako odmah, mister Holideje. – Osmehnuo se. – Siguran sam da bi mu bilo drago da vidi kako ste zbrisali Rajkera.

Dok ravnodušno slegnu ramenima i okrenu se da pođe. Ubrzo zatim njegov konj je kaskao putem koji je vodio do terenske ispostave drvne kompanije i dalje prema preriji gde se nalazio Benetov ranč. Uprkos lepom, prohladnom jutru, Dok je bio neraspoložen jer je od sinoćne tuče osećao posledice.

– Prokleti Rajker – promrmljao je sebi u bradu.

Hobi Lejker je video kada je Holidej izjahao iz grada i uputio se prema jugozapadu. To ga je donekle zbunilo. Video je takođe kada se Dok zaustavio pred šerifskom kancelarijom i kada je s Bredijem izmenio nekoliko reči. Revolveraš pređe preko ulice i zastade pred ulazom u zatvorsku zgradu. Nije znao je li Džesap tu ili nije, ali, uostalom, i ako je bio tu, mogao je reći da je došao da još jednom vidi Bejkera. Pokucao je na vrata i uplašeni Bredi mu je otvorio.

– Jesi li sam? – upita ga Lejker tiho. Kurir klimnu glavom:

– Jesam, mister Lejkere, ali Džesap može naići svakog trenutka.

– Uđi unutra – naredi Lejker Brediju pa i sam uđe i zatvori vrata za sobom. – Onaj Holidej... šta ima na umu?

– Otišao je na Benetov ranč.

– Na Benetov ranč? Zbog čega?

– Džesap reče da će tamo biti u lovu.

Lejker se iznenadio.

– Koliko dugo?

– Ne znam. Mislim da će se tamo zadržati dok se šerif ne vrati.

Lejkerovo prisustvo činilo ga je nervoznim i želeo je da revolveraš što pre ode.

– Moraćemo da proverimo šta taj kicoš smeri.

Lejker se okrenu da pođe. Onda zastade i doda preko ramena:

– Ajk bi voleo da te kasnije vidi.

Bredi se ugrize za usnu. Svim srcem je pozeleo da Lejkera pošalje do đavola, ali se nije usudio da tu želju i izrekne.

– Dobro. Biću tamo – obeća. – U koje vreme bi voleo da me vidi?

– Večeras oko osam. Hoćeš li biti slobodan?

– Hoću.

Lejker se okrenuo i pogledao ga u oči:

– Bredi, ovo je vrlo važno! Odigraj svoju ulogu kako treba i tvoj problem s nama biće rešen.

Plima nade ispunila je kurira Vels Fargoa. Mrzeo je ono što je učinio, mrzeo je što duguje toliko novca i što je u Trevisovim rukama.

– Vi to... stvarno mislite, mister Lejkere?

– Naravno. Samo budi tamo noćas.

– Računajte na to da ću doći! I hvala.

Lejker je klimnuo glavom. U tom trenutku u kancelariju je ušao Džesap.

– Šta, dođavola, ti ovde radiš, Lejkere? – upitao je odsečno. Glas mu je neprijateljski zvučao.

Lejker slegnu ramenima:

– Došao sam da vidim Bejkera, ali mi Bredi nije dopustio.

– Što se onda muvaš ovde? – Džesap ga u prolazu očeša ramenom. Lejker sleže ramenima i iziđe.

– Naduven kučkin sin – izusti zamenik šerifa kada je revolveraš izišao. – Dobro si učinio, Bredi.

– Hvala, mister Džesape.

Šerifov zamenik sede za pisaći sto s namerom da načini raspored stražarenja trojice ljudi.

Bredi je počeo da zavija cigaru, pitajući se zbog čega je Trevis odjednom pozeleo da ga vidi.

*

Nakon jahanja do pašnjaka, Klem Benet i njegova nećaka vratili su se na ranč kasno popodne. Dok je rasedlavao konje, Klem je započeo razgovor:

– Posle ovakvog jahanja uvek sam gladan kao vuk.

– Nije ni čudo, striče – odgovori mu Džejn. – Ali vredelo je poći. Ranč je zaista vrlo, vrlo lep.

Stari Benet joj se osmehnuo. Imao je utisak kao da je već dosta dugo s njom.

– Trebalo bi da ga vidiš u proleće – rekao je.

– Mogu da zamislim kako čarobno izgleda.

– Da, izgleda predivno. Sve je zeleno, proplanci se šarene od raznobojnog cveća. Ovo je najlepše mesto na svetu koje je Bog ikada stvorio.

Odveli su konje u koral i zatvorili ih.

– Striče, ti mnogo voliš svoje imanje, je li? – upita ga nećaka.

– Dabome da ga volim, devojko! Ovde sam već punih dvadeset pet godina i nijedno drvo nisam odsekao. – Na licu mu se pojavio izraz žalosti. – Videla si na šta liči predeo kroz koji smo jutros prošli?

Džejn klimnu glavom. Kao i njen stric, i ona je volela šumu, a svi okolni brežuljci oko grada bili su goli, jer je šuma bila posečena.

Tako, u razgovoru, uputili su se prema kući, kad je Džejn odjednom zastala i pokazala rukom prema konjaniku koji je jahao niz blagu padinu, udaljenu dvestotinak metara od kuće. Konjanik je jahao snažnog mrkova, a sunce se presijavalo na njegovom ogrtaču, prebačenom preko ramena.

– Striče Kleme, pogledajte! Ono je Holidej.

– Da, on je.

Džejn odjednom oseti kako joj nestaje dah, ali je to prikrila:

– Idem da pripremim kafu – rekla je.

– Odlična ideja, devojko – reče Klem, zaklanjajući šakom oči od sunca. Pratio je pogledom zapadnjaka koji je jahao prema njemu. Izgledao je kao saliven s konjem u jednu figuru.

Dojahavši do rančera, Dok zateže vođice.

– Dobar dan, mister Benete – pozdravio ga je i dodirnuo obod svog šešira.

Videvši modricu na zapadnjakovom licu, stari Klem se uozbiljio.

– Šta vam se to desilo, mister? Da niste naleteli na grizlija?

Holidej sjaha.

– Pa, moglo bi se i tako reći.

– Ko je taj na koga ste naleteli? Poznajem li ga?

– Neki goroseča, po imenu Rajker – reče Dok pa dodade: – On je završio na podu.

– Rajker? I vi ste ga sredili?

Holidej klimnu glavom.

– Kladim se da se to odigralo u salunu – nastavi Benet.

– U pravu ste.

– E, onda ste nezgodno očešali Trevisa jer jer Rajker njegov čovek.

– Bio je – reče Dok.

– Kako to?

– Štalar mi je rekao da je Rajker sinoć kupio konja i odjahao. Pretpostavljam da je zauvek napustio ovaj grad.

Benet otpljunu.

– Pa lepo. Meni lično neće nedostajati. Nego, ostavite vašeg konja u koralu. Džejn je upravo u kuhinji i kuva kafu.

– Odlično!

Kada su njih dvojica ušli u prostranu, svetlu kuhinju kafa je već bila gotova.

– Džejn – reče Benet ulazeći. – Znaš li da se mister Holidej juče sudario s Rajkerom?

Devojka brižno pogleda Doka:

– Zar ste ostali čitavi?

– Kao što vidite, jesam. Imam samo nekoliko modrica. Imao sam i gorih sudara.

– Kladim se da s Rajkerom nije isti slučaj.

Zapadnjak se nasmeja. Imao je predošćaj da će se dobro slagati sa starijim rančerom. Benet mu pokaza na stolicu.

– Sedite, mister Holideje.

Dok skide šešir i okači ga o naslon stolice.

– Hvala, mister Benete.

– Možete me zvati Klem. Važi?

Holidej se osmehnu:

– Nemam ništa protiv.

– A mene Džejn – reče Klemova nećaka.

Dok osmotri devojkicu. Bila je obučena u tesno pripijenu kariranu košulju i još pripijenije farmerke. Košulja je isticala jedrinu njenih grudi, a pantalone vitak struk, oblinu bedara i dužinu nogu. Dok nije skrivao značenje svog osmeha.

– Džejn je lepo ime – rekao je.

Klem Benet je radoznalo pogledao svog gosta i svoju nećaku, a onda žmirnuo očima i znalački klimnuo glavom kao neki nemi komentar sam za sebe.

Pošto su se poslužili kafom, Benet reče:

– Tu, u dvorištu, imamo malu brvnaru u kojoj možete spavati, Holideje.

Zapadnjak, koji je računao da će spavati napolju, samo na ćebet, prijatno se iznenadio drugačijim razvojem događaja.

– To bi baš bilo fino, Kleme – rekao je.

Stari Benet se onda okrete ka nećaci:

– Čuj, draga, uzmi nekoliko ćebadi da ih ponesemo sa sobom i mister Holideju namestimo ležaj, važi?

– Naravno, striče Klem.

Zatim se svi troje uputiše laganim korakom ka maloj brvnari.

*

Bob Bejker se bio ispružio na tvrdom ležaju u ćeliji i zurio u tavanicu, bolje reći u mali krug na tavanici obasjan svetlošću petrolejke. Više bi mu se dopadalo kada bi ta petrolejka preko noći bila ugašena. Okrenuo se bočno prema zidu i pokušao da zaspi. Pitao se koliko bi moglo biti sati, iako mu to uopšte nije bilo važno.

Prošle večeri, posle posete Hobi Lejkera, počeo se nadati da će možda te noći pokušati da ga izbave iz zatvora. Uzdahnuo je duboko i seo na ležaj. Bila je tiha nedeljna noć. Ili je, možda, već bio ponedeljak? Odmahnuo je glavom i zagledao se u debele gvozdene rešetke. Gospode Bože, mora izaći odavde inače će poludeti!

Ustao je i počeo da šeta po ćeliji.

Njegov kompanjon Heri Sevič hrkao je na drugom ležaju, mrmljajući besmislene, ispreturane reči i slogove što je Bejkera konačno nateralo da ga prodrmusa i drekne:

– Zaveži, za ime Božje!

Sevič se trgao i otvorio oči.

– Gde... gde sam ja?

– U zatvoru – odbrusi mu Bejker u nadi da će Sevič nastaviti suvislo da govori. Sve je bilo bolje nego biti sam sa svojim mislima. Sve.

– U zatvoru? – ponovio je Sevič i osvrnuo se oko sebe. Lice mu se smračilo.

Nešto kasnije na vratima odeljenja s ćelijama pojavilo se blede stražarevo lice. Bejker je čuo da ga oslovlja-

vaju sa „Blejk“ i da je službenik kompanije Vels Fargo.

– Želiš li kafe, Bejkere? – upita ga stražar.

– Naravno.

– Sa šećerom?

– Da... hvala.

Blejk se ubrzo vratio s kafom.

Bejker se zahvalio i uzeo lonče iz njegove ruke.

– Nema na čemu – odgovorio je Blejk. Bio je to mlad čovek, otac dvoje dece. Jedva je čekao da mu dođe smena, pa da ode kući.

– Kad se završava tvoja smena? – upita ga Bejker, srknuvši kafu, koja je po njegovoj oceni bila dobra.

– Mislim za jedan čas. – Blejk pogleda u džepni časovnik. – Da. Tačno jedan čas. Biće tri sata kada dođe Bredi da preuzme stražarenje.

– Uživajte u tome – primeti zajedljivo Bejker.

Blejk se osmehnuo. Njegov sagovornik na poslu, Bredi, nije mu se svidao.

– Bolje bi bilo da prilegneš i da malo odspavaš, čoveče – posavetova Bejkera.

– Je li? Zar bi ti mogao da spavaš ovde? – Bejker širokim pokretom ruke obuhvati ćeliju.

Blejk odmeri pogledom polumračnu prostoriju i njene sive zidove.

– Ne, mislim da ne bih – odmahnulo je glavom. Onda se vratio u kancelariju, zatvarajući vrata za sobom. Posle sat vremena Bredi mu pokuca na vrata.

Kada je Blejk otišao i on ostao sam, Bredi pogleda na svoj džepni časovnik. Tek što je prošlo tri. Uskoro je trebalo da se desi ono.

Prodžarao je trbušastu peć i napunio vodom ibrik za kafu. Zatim je izvadio revolver iz futrole i nekoliko puta zarotirao cilindrični magacin. Morao je bilo šta da radi da utuče sledeći čas vremena.

Vreme se vuklo očajno sporo. Kada su kazaljke na časovniku pokazale da mu je preostalo još samo pet minuta čekanja, Bredi se počeo preznojavati.

Četiri sata.

Četiri i pet. Bredi otra drhtave ruke o nogavice pantalona. Tek što je to učinio, čuo je kako je jedan kamenčić lupnuo o vrata. Šum je bio sasvim slab, ali je u njegovim ušima glasno odjeknuo. Drhtavim rukama Bredi je pritulio svetiljku, a onda prišao vratima i otvorio ih.

Jedan maskirani čovek uvukao se unutra.

– Moram udesiti da izgleda uverljivo – reče pridošlica i podiže ruku. Pri slaboj svetlosti blesnula je revolver-ska cev.

Bredi klimnu glavom, zatvori oči i od udarca revolvera po glavi pred očima mu je blesnula eksplozija crvenih i belih varnica. Srozao se na pod kao mlitava vreća.

Maskirani se osmehnuo. Bilo je dogovoreno da kasnije, kada se osvesti, Bredi istrči u noć i digne uzbunu. Ali Bredi je odigrao svoju ulogu, razmišljao je maskirani dalje, a bio je i slabić i postojala je mogućnost da propeva.

Maskirani izvadi nož iz kanije o pojasu, dograbi Bredija za kosu, povuče mu glavu unazad i brzim potezom pre-reza mu grlo.

Ustao je i neko vreme gledao svoju žrtvu, a onda obrisao oštro sečivo o mrtvačevu košulju. Zatim je prišao polici s puškama i uzeo otuda tešku dvocevku – sačmaru. Proverivši da li je puna, uzeo je iz fioke još dva metka. Tako naoružan uputio se u odeljenje s ćelijama.

Bob Bejker je dremao. Povremeno su ga spopadali ružni snovi. Odjednom je začuo šum i trgao se. U trenutku je bio budan.

Pored rešetaka njegove ćelije stajao je maskirani čovek i gledao ga. U Bejkerovim očima ogledalo se čuđenje, a zatim strah, jer je primetio cev sačmare uperenu u njega.

– Zbogom, naivčino – rekao je maskirani i opalio iz obe cevi.

Sevič se trgao iz sna i unezvereno se obazro oko sebe. Pre nego što je išta shvatio, dvocevka je ponovo planula i snop tanadi poneo ga je zauvek u carstvo tame.

*

Kada je ušao u šerifsku kancelariju i ugledao šta se tamo desilo, Lind Džesap se skamenio od užasa. Bredi je ležao ispružen na podu prerezanog grla. Bejker se, doduše, još uvek nalazio u ćeliji, ali skoro raznesene glave, a Sevič je bio rastrgnut preko polovine. Džesapu je tako pozlilo da je mislio kako će povratiti. Vrativši se

iz odeljenja s ćelijama u kancelariju, uspeo je, međutim, da se pribere i da relativno miran izađe pred gomilu koja se pred zatvorskom zgradom okupila.

– Vratite se svojim domovima, ljudi – pozvao ih je.

– Šta se tamo desilo, zameniče? – upita jedan čovek koji je spavao u pansionu preko puta zgrade zatvora.

– Tri čoveka su ubijena.

– Znamo to! Čuli smo pucnje! Ali, ko je sve mrtav?

Džesap uzdahnu:

– Bredi, Bejker i Sevič. Tako. Sada znate isto koliko i ja i pođite mirno kući.

Okrenuo se i ušao ponovo u kancelariju, priželjkujući da je njegov šef Klej Kameron sada tu. Osećao je da mu je noćasnji događaj natovarao na pleća pretežak teret.

Do polovine prepodneva ceo grad je brujao o tome šta se dogodilo u zgradi zatvora. A šerifov zamenik, Link Džesap, umoran kao pas, našao se licem u lice sa šefom poslovnice Vels Fargoa Karpenterom, koji je, bled u licu, došao da sazna detalje o smrti jednog od njegovih ljudi.

– Ne znam kako ću to objasniti nadležnima u centrali – žalio se, šetkajući po kancelariji.

Džesap ga je pogledao s jedva prikrivenim prezirom.

– Dođavola s vašom centralom! Bolje pomislite, Karpentere, na Bredijevu ženu i decu.

– Mislio sam i na njih – uzdahnuo je Karpenter. – Da, mislio sam. – Po-

češao se zamišljeno po ušnoj školjki i upitao: – Nameravate li da stupite u vezu sa šerifom?

Džesap je dotle već dosta razmišljao o toj mogućnosti.

– Ne, neću – odgovorio je.

– Ali, trebalo bi...

– Nema smisla da mu pokvarim medeni mesec, mister Karpentere. Ni on ovde ne bi mogao ništa da učini.

Karpenter klimnu glavom.

– Možda ste u pravu – rekao je neodlučno. – A imate li neku ideju ko je to mogao učiniti?

– Nikakvu – Džesap snažno izduva vazduh iz pluća. – Možda neko ko je hteo da se osveti. Onaj jednoruki što je radio na postaji u Blek Kriku, bio je jako pogođen gubitkom svoga druga...

– Mislite na Valta Džounsa? – Šef poslovnice odlučno zavrte glavom. – Sumnjam da bi on tako nešto učinio, zameniće.

– Nameravam da proverim sve na koje bi se moglo posumnjati... – Pogladio je rukom neobrijano lice. – A tih nije mnogo. Je li taj Džouns u gradu?

– Koliko znam, on je na postaji. Ali, naravno, mogao je doći ovamo.

– Proveriću to – reče Džesap.

– I molim vas da me obaveštavate šta se događa, hoćete li?

– Naravno.

Za Karpenterom se zatvoriše vrata. Džesap pomisli na Doka Holideja, a onda odbaci i tu pomisao. Šta je mogao učiniti Holidej u potpuno mu stra-

nom gradu, gde nikoga nije poznavao?

*

Ajk Trevis je bio vrlo galantno raspoložen. Lejker je obavio posao sa umešnošću pravog profesionalca. To mu je i rekao kada su se sastali u salunu.

Revolveraš se osmehnuo krajičkom usana:

– Nije to ništa posebno, Ajk.

– O, jeste. Za tako nešto je potrebno imati čelične živce.

Lejker ne odgovori. Kada su stigli do šanka Trevis pucnu prstima kako bi privukao barmenovu pažnju. Onda njih dvojica uzeše piće koje im je barmen natočio i udaljiše se do jednog stola u dnu odaje.

– A sad da pređemo na Benetove – reče Trevis sedajući.

– Mislim da tamo sada stvari stoje drugačije – napomenu mu Lejker direktno.

– Ne bojiš se valjda Holideja? – Trevis pokuša da bocne Lejkera u taštinu.

Ovaj se, međutim, nije dao.

– Samo sam oprezan – reče, srknuvši pivo.

– To razumem. – Trevis se osmehnuo i potapšao Lejkera po ramenu. – Čovek koji je izveo ono što si ti sinoć izveo može srediti Holideja u svako doba. On je, kažeš, otišao u lov. Ne bi bilo teško izvesti da lovac postane divljač...

Lejker se ćutke mařio duvankese. Izgledao je zamiřljen.

– Hoću da kaŹem – nastavio je vlasnik saluna – kako on neće ni slutiti opasnost. – Pucnuo je prstima, imitirajući prasak revolvera. – Sve će se desiti ovako!

– Tip kao řto je Holidej uvek očekuje opasnost – objasni Lejker. – Zbog toga je i uspeo da toliko dugo ostane živ.

Trevis pročisti grlo i zadobova prstima po stolu.

– Spreman sam da za Holideja platim posebnu nagradu.

Lejker napući usne:

– Koliko, Ajk?

– Pa, da vidimo... Recimo pet stotina.

– Neka bude hiljadu.

Trevis se trŹe.

– To je gomila novca, Hobi!

– Ali i posao je teŹak. Je li tako?

Vlasnik saluna sleŹe ramenima.

– Da. Verovatno jeste.

– Onda neka bude hiljadu dolara.

– U redu, neka bude.

– Fino. – Lejker se osmehnu.

– Ali ima jedan uslov.

Lejkerov osmeh se ugasi.

– Reci.

– Hoću da i devojka bude mrtva.

Revolverař se nije previře iznenađio.

– Ljudima se to neće dopasti – predočio je ipak. – Ako ubijemo Źenu to će biti kao da smo dirnuli u osinjak. Zakon nas nikada neće ostaviti na miru.

– SlaŹem se – Trevis zaklima glavom. – Ali možeš udesiti da izgleda kao nesrećan slučaj.

– Kako?

– Zbriři najpre Holideja i zakopaj ga negde gde ga niko neće naći. Njegov nestanak neće biti primećen, jer će ljudi misliti da je oputovao. Posle toga ukloni Beneta i devojku – osmehnuo se podmuklo – pořto se prethodno pozabaviř s njom, Hobi.

– Dobro. Recimo da to izvrřim. řta onda?

– Zapalićeř kuću i njihove leřeve. To neće biti niřta novo... je li tako?

Lejker je razmislio i zaključio da mu se ideja dopada.

– Moglo bi uspeti – rekao je pomiřljajući na devojku i jednu noć proveđenu s njom. Liznuo je pohlepno usne.

Trevis je sada znao da je dobio igru. Upitao je:

– Da li da uplatim novac na tvoj račun, Hobi?

Lejker klimnu glavom:

– Uplati, Ajk. Uplati.

*

U nedelju oko podneva Holidej se vratio na Benetov ranč, pořto je boravio u preriji još od ranog jutra. Primetio je nekoliko severnih jelena koji su pasli na velikom travnatom proplanku oko osam milja daleko. PaŹljivo ih je osmotrio pomoću durbina i zaključio da nijedan nema onakve rogove kakve je on Źeleo, te će zbog toga svoj trofej morati potraŹiti na drugom mestu.

Dojahao je do štale i sjahao. Pošto je rasedlao životinju, istimario ju je gužvom sena i vezao za jaslje. U tom trenutku pridružila mu se Džejn.

Videvši devojkicu, zapadnjak joj se osmehnu:

– Dobar dan, Džejn!

Ona mu uzvratila osmeh.

– Dobar dan. Jeste li videli nešto zanimljivo?

Dok klimnu potvrdno glavom:

– Jesam, ali ništa dovoljno interesantno.

Našavši se blizu nje, osetio je prijatan miris njene kose.

– Ispekla sam kolač – reče devojkica.

Zapadnjak je zabo vile u gomilu sena.

– To je fina vest. Je li Klem tu?

– Jeste. Otišao je do pašnjaka da dotera neku telad.

Dok se prisetio da je Benet prošle večeri nešto pričao o tome.

– Dobro, hajdemo unutra. – Uhvatio ju je za ruku i ona se nije protivila.

Kasnije, dok su sedeli za stolom i pili kafu i jeli kolač, Dok je upita:

– Kako vam se sviđa ovde?

– Pa... ranč je zaista divan... ali – slegnula je ramenima – nekako kao da je suviše mirno. Za mene je sve ovo novo i previše drugačije od onoga što sam dosad poznavala. A vi, Džone? – upitala je oklevajući. – Šta je s vama? Hoćete li se ikada negde skrasiti?

Dok se nasmejavao ali u tom smehu nije bilo radosti.

– Pitanje je umesno, Džejn, ali je na njega teško odgovoriti. Niko ne zna

šta mu je sudbina namenila. I nemoguće je otrgnuti se iz matice života koja vas nosi. A i nije sve crno. Meni se, na primer, moja sudbina u ponečemu dopada. Zanimljivo je sretati nove ljude, zar ne? A čovek koji čvrsto pušta koren gubi šansu da širi svoj vido-krug.

Džejn je oborila glavu i zagledala se u ugao odaje. Na licu joj se videlo da misli koje je opsedaju nisu radosne. Kao da je nečim razočarana i to razočaranje zamračilo je sjaj njenih očiju. Možda je po prvi put osetila da je matica života, o kojoj je Dok govorio, nosi nekud mimo njenih želja i htenja.

– Možda ste u pravu – rekla je i uklonila pramen kose s čela. – Možda je najvažnije upoznati ljude, jer ljudi su ukus i miris života.

Zaćutala je, a Dok je pogledao kroz prozor ka zapadu, gde su visoki planinski vrhovi parali svetloplavo nebo. Šta je iza tih vrhova, a to iza uvek je mamilo zapadnjaka, to zagonetno kao što mu je bila nova i zagonetna i mlada devojkica, koja je sedela pored njega.

*

Bilo je veče u Kaskejdu. Upravo je počela da pada sitna kiša, a oblaci na severu nagoveštavali su još gore vreme koje će u toku noći stići.

Hobi Lejker bio je zauzet sedlanjem konja u gradskoj štali. Štalar Sem Felouz pitao se kuda se Lejker sprema po takvoj gadnoj noći. Radoznalost u njemu otvorila mu je usta:

– Loša noć za jahanje, mister Lejkere – primetio je.

Revolveraš je pritegao kolan za još dve rupe. – Biće još i gore kako mi se čini – nastavio je Felouz. – Kad se iznad planine skupe onakvi oblaci možemo računati na pljusak...

– Biću odsutan dan-dva – reče mu Lejker, vodeći svog konja ka izlazu.

– Vaša stvar, mister Lejkere. – Štalar je zažmirio vodnjikavim očima. Kuda li je samo krenuo...

Lejker zastade na izlazu.

– Felouze...

– Da, mister Lejkere?

– Imam neki važan posao da obavim. Hteo bih da o tome niko ne zna. Jasno? – Glas mu je postao preteći.

Felouz proguta vazduh:

– Znači li to da je vaš konj sve vreme bio ovde?

– Tačno to, Felouze. I još nešto nisi me ni video.

Poveo je konja pred štalu, pojahao ga i otišao do zadnjeg ulaza u hotel „Kaskejd“. Ušao je u hotel i ubrzo se vratio sa smotuljkom za spavanje i karabinom.

S prozora svoje spavaće sobe Ajk Trevis je pogledom ispratio Lejkera. Nasmešio se, misleći kako se sve fino uklapa. Ako ovaj i na Benetovom ranču bude završio posao kao ovo sada, onda je budućnost izgledala ružičasta.

*

Dolaskom noći kiša je postala jača. U šerifskoj kancelariji Link Džesap je

primoravao sebe da odagna iz misli ubistva koja su se tu desila, iako je znao da je to nemoguće. Stalno mu je pred očima lebdeo užasan prizor koji je pri dolasku bio zatekao. Sutra će odjahati da potraži Valta Džounsa, mada mu je ideja o jednorukom ubici izgledala smešna. Konačno je zaspao.

Ujutru je kiša bila još jača. U svom logoru Hobi Lejker je proklinjao zapadnjaka, jer je znao da po ovakvom vremenu on neće nikuda poći. Odlučio se da bude strpljiv do sutra, a ako se ni do tada vreme ne prolepša, vratiće se u grad.

A Dokovo raspoloženje nije bilo pomućeno. Jeleni mogu pričekati, a on će dan provesti sa Džejn... verovatno sam, jer je Klem izjavio da će bez obzira na vreme ići u grad.

*

Link Džesap spavao je potpuno obučan i probudio se tek na bat koraka koji su sećuli ispod njegovog prozora. Ustao je, zapalio vatru i počeo da razmišlja kako Valt Džouns sigurno nije kriv, jer zašto bi ubio Bredija?

Oko podne, kada je kiša malo prestala, on opazi Klema Beneta na kolima i odmah ogrnu kišni mantil, stavi šešir i zatvori vrata za sobom. Bio je red da Holidej sazna za ubistva.

*

Dok je upravo završavao oblačenje kada je kroz prozorčić ugledao Džejn

kako ulazi u štalu. Zakopčao je košulju i pošao za njom. Zatekao ju je kako miluje njegovog Miga.

– Lep ždrebac, zar ne? – rekao je prinoseći jaslama naramak sena.

– Da, divan je! – klimnula je glavom i nastavila da ga miluje gledajući Doka preko konjskog vrata. Dok je uhvatio njen pogled i ruka mu kliznu niz konjski vrat i dotače njen. Nije je povukla i Dok je steže. Čuo je sebe kako govori: – Divni ste, Džejn. Vi to svakako znate i zato verujem da me nećete osuđivati.

– Zašto bih vas osuđivala?

– Zato što želim da vas upoznam... do kraja... potpuno!

Ona mu odgovori stiskom ruke i on joj priđe i uze je u naručje. Blago ju je položio na seno i spustio se pored nje. Pritisnuo je poljupcem na meki, mirisavi ležaj, a ona, uzdrhtavši, zagrlila ga i povuče u svoj njemu dotle nepoznati svet...

*

Šerifov zamenik Džesap spremio se da napusti kancelariju kada je na vrata pokucala jedna žena. Bila mu je potpuno nepoznata, ali on je dočeka toplim osmehom.

– Šta mogu da učinim za vas, gospođo?

– Ja sam gospođa Bredi – odgovorila je žena, otresajući kapi kiše sa svog šala.

– Oh, naravno! Žao mi je što nisam imao prilike da upoznam sve građane.

Žena se umorno osmehnula i prisilila sebe da nastavi:

– Zameniče Džesape, imam nešto vrlo važno da vam kažem. Tiče se... Ajka Trevisa...

U glasu joj se odjednom osetio strah.

– Nastavite, misis Bredi – podsticao ju je Džesap blago.

Žena je klimnula glavom, a onda odlučno stisnula usne.

– Moj muž je bio slabić. Želim da to odmah znate. – Skrenula je pogled u stranu. – Voleo je da se kocka... Pre izvesnog vremena izgubio je mnogo novca u salunu „Kaskejd“ i pošto nije imao gotovog novca, potpisao je priznanicu.

– Koliko mnogo novca, misis Bredi? – upita Džesap.

– Tri hiljade dolara.

Šerifov zamenik tiho zviznu.

Misis Bredi nastavi:

– Hteo je to da isplati u ratama, ali Trevis nije pristao i moj muž je morao da radi za njega. Davao mu je informacije o pošiljkama kompanije... – zastala je i jedva dodala: – On je rekao Trevisu za pošiljku novca drvnoj kompaniji „Kaskejd“. Zato verujem da je Trevis odgovoran za smrt moga muža i one dvojice u zatvoru.

Džesap je zaprepašćeno klimao glavom. Kockice su se odjednom počele slagati i sve je došlo na svoje mesto.

– Dobro je i hrabro od vas što ste došli misis Bredi – rekao je zamenik šerifa. – Imam samo još jedno pitanje: imate li nešto napismeno? Na primer tu priznanicu vašeg muža?

– Priznanica je kod Trevisa – odmahнула je glavom.

Džesap klimnu glavom i isprati je do vrata. – O ovome nikome ni reći! Jeste li razumeli?

– Ne brinite.

Kada je ostao sam, Džesap izvadi iz fioke jednu od Kameronovih cigara, pripali je i diže pogled ka stropu.

– Kleje, gde si sada kada si mi potreban? – izusti.

Proverio je da li mu je revolver pun i uputio se ka salunu. Unutra je bilo tiho, a barmen je brisao šank.

– Zdravo, Link – pozdravio ga je.

– Zdravo. Gde je gazda?

– Mislim da je gore.

– A Lejker?

Barmen se dvoumio i Džesap se naže bliže i tiho doda:

– Vodim istragu o ubistvu. Ako mi ne pomogneš, pomisliću da si protiv mene. Dakle, biraj!

– Ne znam gde je Lejker – procedi barmen. – Otišao je nekud juče.

– Tako je već bolje. – Džesap se pope uz stepenice. Pokucao je na vrata Trevisove radne sobe i pošto nije dobio odgovor, ušao je. Soba je bila prazna. Izašao je i našao se licem u lice s plavookom devojkom.

– Ja sam Džoana – rekla je. – Tražiš li mene, lepi?

– Tražim Trevisa.

Osmeh nestade s njenog lica. – Kućkin sin! – procedi.

– On te plaća, zar ne?

– Da, ali i tuče devojke. Istukao je moju prijateljicu Kerol.

– Gde mogu da je nađem?

– U sobi na kraju hodnika. Možda ona zna gde je Trevis.

U tom trenutku odande dopre prodoran vrisak.

– Kerol! – ote se uzvik Džoani.

– Čekaj ovde! – Džesap potrča do kraja hodnika, vadeći u trku revolver. – Ovde zamenik Džesap, Trevis! Otvori ili ću ući na silu!

Nastala je kratka pauza, a onda se s druge strane vrata začu Trevisov glas:

– Došao si u nezgodno vreme, Džesape. Čuj, vidimo se kroz pet minuta u salunu!

– Dobro. Čekaću te, ali požuri!

Džesap se okrenuo i uputio niz stepenice, pričinjavajući pritom više buke nego što je uobičajeno. Onda se na prstima vratio i prislonio se na zid pored vrata sobe, pa stao da čeka.

Posle nekoliko minuta vrata su se otvorila i na njima se pojavio Trevis. Džesap skoči, gurnu ga i širom otvori vrata. Iznenaden, Trevis pade na pod, ciknu i maši se skrivenog pištolja. No Džesap je već zapeo obarač i uperio revolver Trevisu u glavu.

– Ni makac, ili si mrtav!

Trevis je stao kao skamenjen, prazno buljeći u zamenika.

Džesap baci pogled pored njega u sobu i poblede. Na krevetu je ležala mlada žena, potpuno naga, začepljenih usta i razapetih nogu i ruku. Telo joj je bilo šareno od modrica i krvavih podliva. Videvši šerifovog zamenika, ona je počela da se koprci.

– Gospode Bože... – izusti Džesap zapanjeno.

– Ja imam mnogo novca, zameniće – prošaputa Trevis. – Reci koliko... koliko hoćeš. Kameron je daleko i nije potrebno da bilo šta sazna.

– Zaveži! – viknu Džesap.

Trevis je začutao, ali ga je ubilački pogledao.

– Gde je Lejker? – upita ga Džesap.

– Idi dođavola!

Šerifov zamenik mirno klimnu glavom. – Dobro, naći ću ga. A sada ustaj!

Trevis je počeo da se diže i kad je već bio na nogama bacio se na Džesapa, ovaj odskoči u stranu i, padajući opazi kako Trevis zavlaci ruku pod sako.

Pucanj Džesapovog kolta zatresao je hodnik i Trevis pade na kolena, ali je uspeo da izvuče skriveni revolver. Džesap još jednom opali i od udara metka Trevis se okrete i pade licem na pod.

Šerifov zamenik razočarano uzdahnu. Želeo je ovog čoveka živog. Pogleda niz hodnik i vide da su se već okupili posmatrači. – Sredi ovo – reče barmenu koji je dojurio, pa potrča niz stepenice.

Otišao je do gradske štale i tamo zatekao Sema Felouza kako čisti nova crvena kola.

– Lejker je ovde držao konja? – upita ga.

Felouz spusti krpu i oprezno reče:

– Da.

– Kada je otišao iz grada?

– Juče.

– Znaš li kuda?

– Nije rekao.

Džesap se okrete i pođe po svog konja. Morao je otići do Benetovog ranča i obavestiti Holideja.

*

Klem Benet se vratio kasno, po hladnoj, vedroj noći. Kada je poveo zapregu prema štali, na vratima se pojavio Holidej.

– Kako je bilo na putu, Kleme? – upita ga.

– Dobro. Obavio sam šta sam hteo, a čuo sam i jednu jako zanimljivu novost...

Vadeći cigaru iz svoje tabakere, zapadnjak je ćutke saslušao priču o ubistvu u zatvoru. Onda je kresnuo palidrvce i pripalivši cigaru, rekao: – I tako... Džesap je rekao da se ne mešam?

– Ne, dok vas ne pozove.

– Dobro – složi se Dok. – Pustiću ga dan-dva.

*

Jedva pet milja od Benetovog ranča Hobi Lejker je čučao ispred male logorske vatre i podjarivao je suvim grančicama. Osećao se dobro i spokojno. Sutra će verovatno biti lep dan, što znači da će Holidej poći u lov, ukoliko, naravno, nije promenio plan. A ako jeste, onda će on morati smisliti nešto drugo.

Zavio je cigaretu, priželjkujući da jutro što pre dođe i da što pre počne lov na najopasniju od svih divljači: na

čoveka. Ledeno se osmehnuo i čvršće stegao kundak karabina.

*

Jutro je svanulo vedro i hladno. Nije bilo vetra i sedlajući svog konja zapadnjak je pozeleo da tako i ostane. Odjahao je ne znajući da ga Džejn posmatra kroz prozor svoje spavaće sobe.

Kada je nestao s vidika, Džejn se vratila u postelju. Mesto gde je Holidej pored nje ležao još je bilo toplo. Dok je upravo muškarac kakvog je sanjala: vatren i mio, nežan i žestok.

– Oh, Džone... – prošaputala je i zaspala.

*

Pun čas pre zore Lejker je zauzeo položaj na milju od Benetovog ranča. Bio je ispušio jednu cigaretu i hteo da zapali drugu kad je opazio neko kretanje.

– Holidej – šapnuo je i osmehnuo se, skriven u žbunju na vrhu brežuljka. Konja je vezao u šumi nekoliko stotina metara dalje. Pogledom je pratio zapadnjaka, koji je jahao laganim kasom. Obrisao je dlanove, znojave od uzbuđenja. Onda je ustao i, prešavši proplanak, otišao po svog konja.

Pojahao je i pošao da preseče zapadnjakov trag.

Otprilike jedan čas posle svanuća zapadnjak je usporio svog konja u bli-

zini lanca travnatih proplanaka. Zatim je sjahao, vezao konja u hladovini i uzeo pušku iz futrole. Nameravao je da najpre osmotri proplanke, a onda, ako ne ugleda ono što želi, da pokuša s druge strane brdskog prevoja. S puškom na gotovs krenuo je držeći se šume. Na prvom proplanku opazio je srnu i tri jelena koji su pasli. Nastavio je da hoda. Drugi proplanak se nalazio iza uskog pojasa borove šume.

Tada je odjednom ugledao ogromnog jelena! Zapadnjaku je zastao dah i on kleknu na koleno. Gorostasni mužjak se upravo u tom trenutku pojavio na čistini. Dok spusti pušku i uze durbin. Rogovi tog jelena bili su veličanstveni. Bio je to trofej iz lovačkih snova.

Počeo je nečujno da se šunja ka životinji...

*

Kada je spazio zapadnjakovog konja vezanog ispod jednog bora, Hobi Lejker je i sam sjahao i vezao svog konja u obližnjoj jaruzi. Zatim je izvađio pušku iz futrole i tiho pošao napred. Malo zatim začuo je ispred sebe prasak puške i tup udar kuršuma. Holidej je pogodio cilj, zaključio.

Ubrzo se pred njim ukazao proplanak, ali na njemu nije video Holideja. Hodajući pogureno, skrenuo je u stranu i zastao na obodu šumarka. Sada je ugledao svoju buduću žrtvu. Holidej jedva da je bio na dohvat puške. Stajao je i zadivljeno gledao svoj ulov. Onda je, dopušivši cigaru, izvukao

nož iz kanije i dao se na posao. Nameravao je da s nekoliko grubih rezova odere kožu s glave, zajedno s rogovima, te da kasnije dobro usoli i pošalje nekom dobrom preparatoru. Vrativši nož u futrolu, krenuo je da dovede svog konja jer su trofejni rogovi bili dosta teški i pritom je svoju pušku ostavio nedaleko od ustreljenog jelena. Opazivši to, Lejker se zlokobno osmehnuo.

Idući prema svom konju Dok se osećao srećnim što je živ, što oko njega cvrkuću ptice i što postoji žena koja ga čeka. Došao je ovamo da bude kum Kleju Kameronu, sukobio se s Klejtonovom bandom i sreo Džejn. Sve je to bio život: nepredvidljiv, opasan, pa ipak lep.

Odjednom, levo od njega, jedna kreštalica se obrušila ka niskom žbunju, a onda uplašeno zakreštalala i odletela. Dok je u magnovenju neodlučno zastao. A onda je proradio njegov tokom godina izoštren instinkt i on se bacio na zemlju u istom trenutku kada je metak prosvirao iznad njegove glave.

U istom trenutku kada je opalio iz puške, Hobi Lejker je znao da je promašio, ali više nije mogao nazad. Skočio je, ubacujući novi metak u cev. Holidej je u međuvremenu ustao i, ugledavši Lejkera, prepoznao u njemu čoveka kojeg je video u salunu s Trevisom. Sopstvenom nepažnjom našao se u klopci. Okrenuo se i jurnuo da se dočepa puške, jer mu je to oružje sada bilo jedini spas.

Lejker je opalio po drugi put i opet promašio jer je Dok trčao saginjući se

i povremeno menjajući pravac. Lejker opsova. Morao je pogoditi Holideja pre nego što ovaj stigne do puške. Pažljivo je nanišanio i pritisnuo okidač.

Zapadnjak oseti udar toplog vazduha po obrazu. Potrčao je što je brže mogao. Video je odsjaj sunca na cevi svoje puške. Činila mu se na domak ruke, ali ipak je još bila daleko. Osvrnuo se i ugledao gonioca koji je trčao za njim kao puma.

Onda je Lejker dahćući zastao u mestu i kleknuvši na jedno koleno, prineo pušku ramenu. Zaustavivši dah, nanišanio je i opalio kada je Dok bio samo na nekoliko metara od cilja. Udar vrelog zrna pogodio je zapadnjaka u rame i on se okrete u krug i pade. Sada više nije bilo načina da se dočepa puške. Pridigao se na kolena i stiskajući zube, počeo da puži poslednjih nekoliko metara.

Kada je video da je Holidej pao, iz Lejkerovih usta se oteo pobedonosni poklič i on nanišani u čoveka koji je puzio. Laka meta, pomislio je i lažno blagim glasom doviknuo:

– Neće ti uspeti, Holideje!

Dok je već bio sasvim blizu i pružio je ruku da dohvati pušku. Kada su njegovi prsti dotakli topli metal učinilo mu se da će zajecati od radosti. A onda je grmnuo pucanj. Trgnuo se i mišići na leđima su mu se zgrčili u očekivanju da će mu vrelo tane zadati strahoviti bol. Ali bol nije nastupio. Ništa! Hitro se okrenuo prinoseći kundak puške ramenu i malo dalje od

opruženog Hobi Lejkera ugledao drugog čoveka s puškom u ruci.

S nevericom je odmahnuo glavom, a zatim s naporom ustao. Ostao je da stoji u mestu, oslanjajući se o pušku dok je taj treći učesnik u obračunu prilazio i na kraju stao iznad Lejkera, koji je nepomično ležao na tlu. Na svoje veliko iznenađenje Dok je u pri-došlici i svom spasiocu prepoznao šerifovog zamenika Linka Džesapa.

Džesap dotače Lejkera vrhom puške i Lejker ga je stenjući pogledao. Iz tog ugla Džesap mu je izgledao kao div koji se dizao prema blistavom, zaslepljujućem suncu.

– Ti?! – izusti bandit s mukom i nevericom.

– Da, ja – potvrdi Džesap zadovoljno.

Lejker procedi kroz zube:

– Dobićeš ti već svoje, pseto!

– Od tebe sigurno ne – odvrati šerifov zamenik ravnodušno. – A ni od Trevisa. On je mrtav.

– Mrtav? – ponovio Lejker, a oči mu se počеше staklasto belasati.

– Da. To je ista pravda koja je i tebe stigla.

Odmah zatim Lejker izdahnu. Na licu mu je ostao zaleđen osmeh neverice. Holidej nesigurnim korakom priđe šerifovom zameniku. Bol od rane u ramenu navirao mu je u talasima. Sada je malo popustio i on je bio u stanju da jasno razmišlja.

– Džesape – izustio je pridržavajući rukom ranjeno rame – ovome se nisam nadao.

– Izgleda da sam stigao u zadnji čas, zar ne?

Pogledao je zapadnjakovu ranu i zavrteo glavom. Da je pogoden desetak santimetara niže, Holidej više nikada ne bi ustao.

– Danas sam imao srećan dan – potvrdi Dok.

Džesap je bacio pogled prema ustreljenom jelenu:

– Jeste. Moglo bi se tako reći, mister Holideje. – Poćutao je malo a onda rekao: – Dajte da vam pogledam tu ranu. – Pregledavši je, dodao je: – Ipak je to samo dublja ogrebotina ali ste izgubili dosta krvi. Najbolje bi bilo da se odmah vratimo na ranč.

Zapadnjak pokretom ruke pokaza rogove:

– A ovo...?

– To može Klem kasnije da dođe i uzme.

Dok klimnu glavom i upita:

– Kako se uopšte dogodilo da ste došli ovamo?

Džesap se osmehnu:

– Već sam se čudio što me to ne pitate.

Onda je Doku ispričao za Ajka Trevisa i kako je u njegovom stolu našao odlično nacrtanu mapu Benetovog ranča, s podacima o vrsti drveća koja tamo raste. Na posebnom komadu papira bila je upisana procena vrednosti drvne mase i drugi podaci, očigledno napisani od strane nekog stručnjaka, sa sugestijama kako bi se eksploatacija mogla sprovesti. To ga je, kaže, u prvi mah zbunilo, a kasnije, pre nego što je otišao iz grada, neki

goroseća mu je rekao da je Lejker izjahao prema Benetovom ranču.

– Dobro, ali zašto ste se zatekli baš na ovom mestu?

– Jahao sam tokom noći i stigao na ranč odmah posle vašeg odlaska. Klem je pretpostavljao kuda ste mogli poći, pa sam i ja pošao za vama. Hteo sam samo da vas upozorim i nisam imao pojma da je Lejker došao da vas ubije... A vi? Jeste li vi nešto sumnjali?

– Nisam. Nisam imao razloga. – Dok odjednom klonu jer je gubitak krvi počeo delovati.

– Ostanite ovde – reče Džesap. – Ja ću dovesti pomoć.

*

Tri dana promenljivog vremena došla su i prošla. Holidej se brzo oporavljao i po lekarevom mišljenju moglo se očekivati da će za jednu sedmicu opet biti u punoj formi. Tog sunčanog petka Dok je razmišljao o povratku Kleja Kameron, o hrabrosti i domišljatosti njegovog zamenika Džesapa i o svemu što se poslednjih dana desilo. Ali više od svega razmišljao je o Džejn.

Duboko je uzdahnio i prišao prozoru. Džejn ne samo da je bila lepa i osećajna, već je svakim danom sve više pokazivala da poseduje mudrost zrele žene. Ako su iza njenih vatrenih zagrljaja i milovanja postojale nade na neku trajniju vezu, ona to ničim nije pokazivala. Ostala je nežna i zaljubljena i kada je iz razgovora sa stricem

i Dokovog držanja mogla naslutiti kako je njihova ljubav ipak samo kratka epizoda kojoj se bliži kraj.

Zanet u mislima, Holidej nije čuo kad su se vrata otvorila. Osetio je prisustvo Džejn tek kada ga je ona s leđa obgrlila oko pasa i naslonila mu glavu na rame.

– Klem je zabrinut zbog tebe – rekla je.

– Zašto? – Dok se okrenu i uze je u naručje.

– Misli kako nameravaš da otputuješ.

Lagano je zaklimao glavom.

– A ti? Šta ti misliš, Džejn?

– Mislim da ćeš učiniti ono što želiš. Mislim da si tako uvek činio i da ćeš uvek tako činiti. Zbog toga i ja mislim da ćeš otići.

Ne, u pravu je ona, pomisli. U njemu još nije bila sazrela želja za životom u jednom mestu, među istim ljudima. Pogledao ju je i obuzeo ga je osećaj žaljenja. Ali žaljenje nikada nije bilo dovoljno za srećan život.

– Ljutiš se na mene? – upitao ju je.

– Ne. I ti ćeš patiti koliko i ja.

Dok ju je čvršće prigrlio.

Istinu o kojoj mu je govorila on je već davno znao, ali nije mogao da obuzda svoju radoznalu i pustolovnu prirodu.

S druge strane, ma koliko bile iskrene njene želje, ona ga nije mogla pratiti na njegovim lutanjima.

Džejn Benet je bila stvorena za trajnu i vernu ljubav, za život kakav je bio potpuno suprotan njegovom. Za život s ciljem i perspektivom.

Kao da želi da od njihove ljubavi uzme sve što je preostalo, ona ga naglo obgrli rukama i povuče, šapćući:

– Dođi, dragi... dođi...

Dugo posle toga ležali su ćutke jedno pokraj drugog.

– Boli me tvoj odlazak – rekla je najzad tiho devojka. – Boli me neiz-

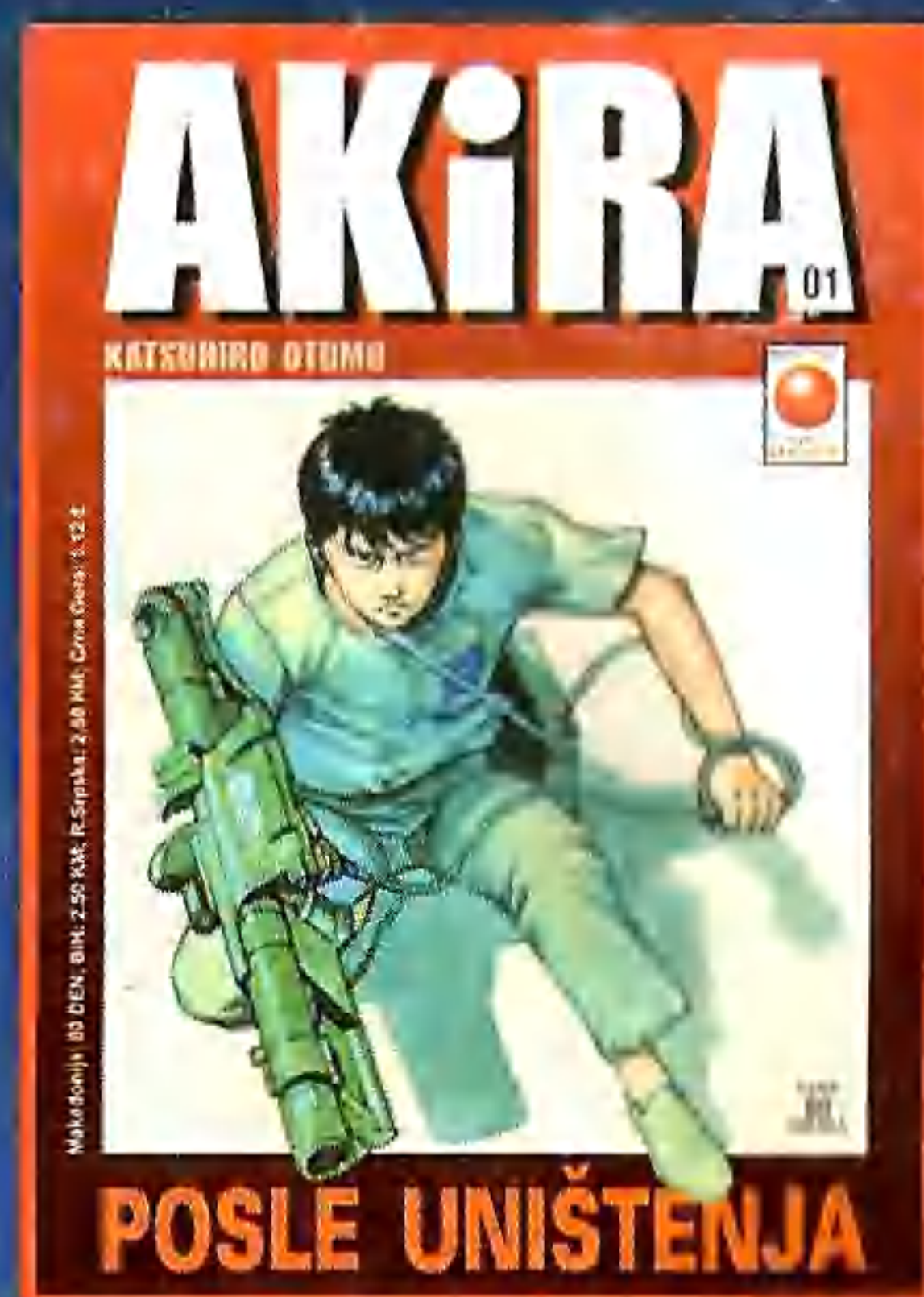
merno, ali ću ti ipak poželeti srećan put.

Ma koliko bile iskrene njene želje, Holidej nije bio siguran da će ga na daljim lutanjima pratiti sreća koju mu je poželega. Mada, možda ipak... tamo iza horizonta... možda će mu se ipak jednom konačno osmehnuti...

KRAJ

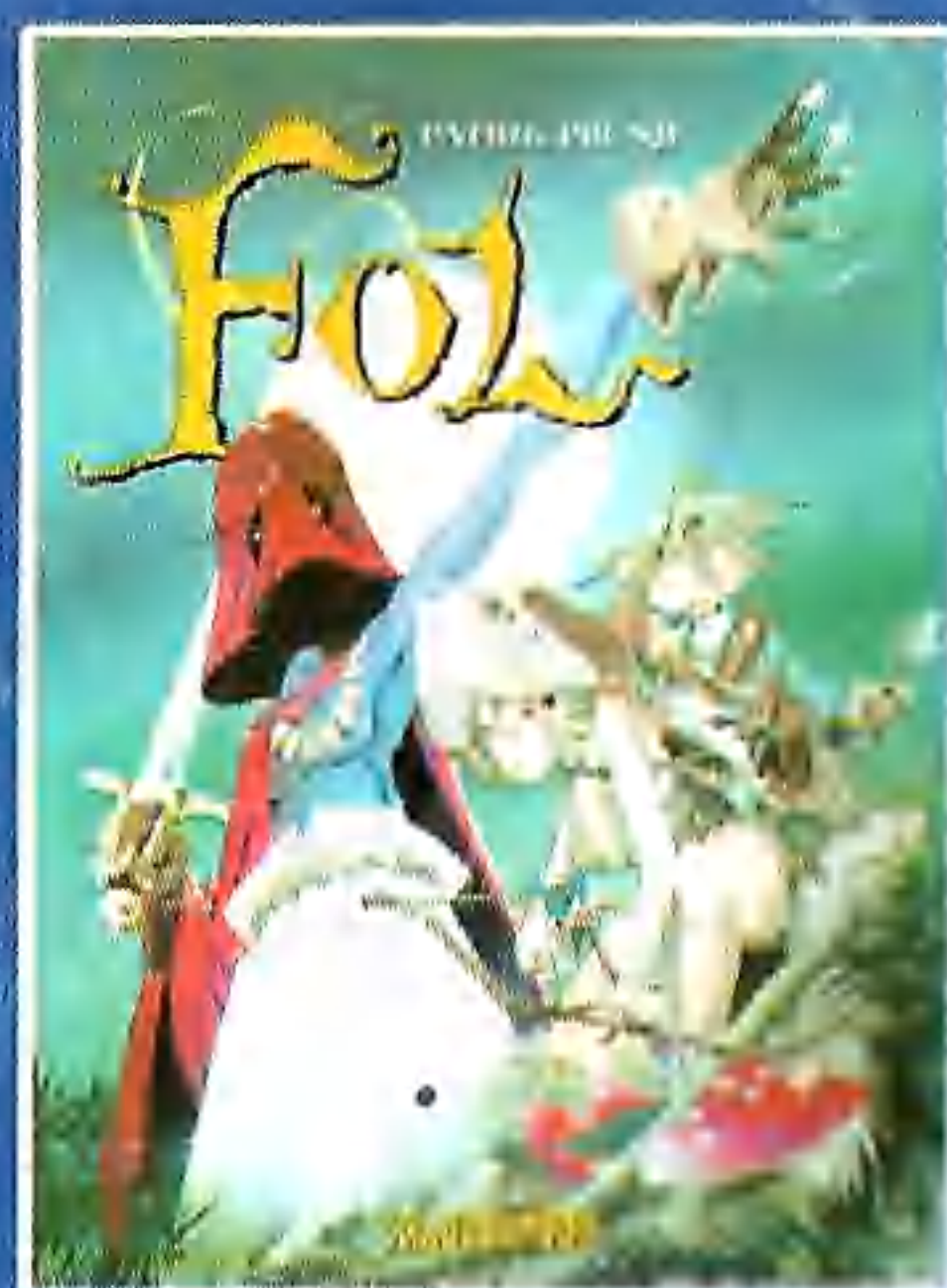
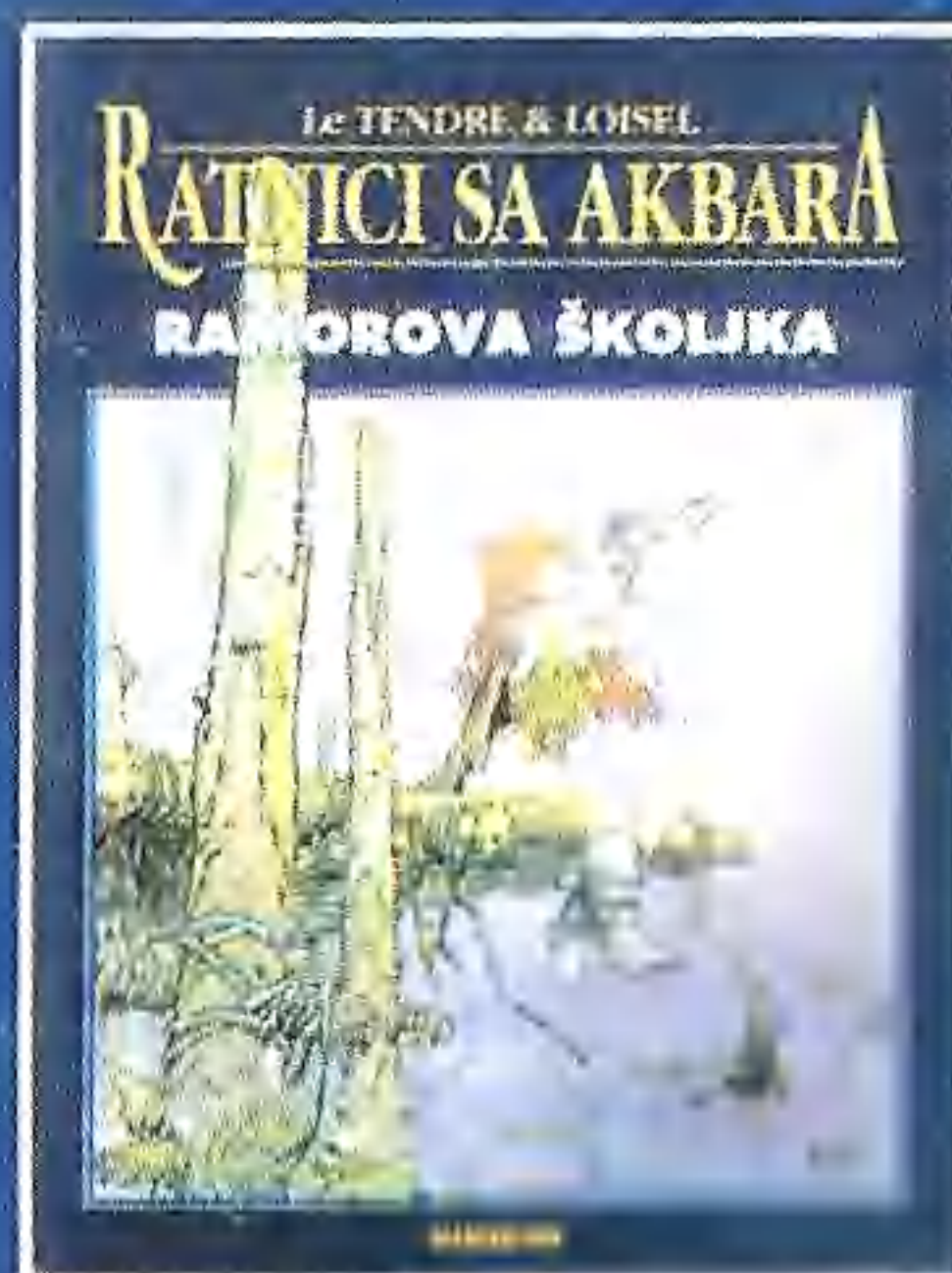
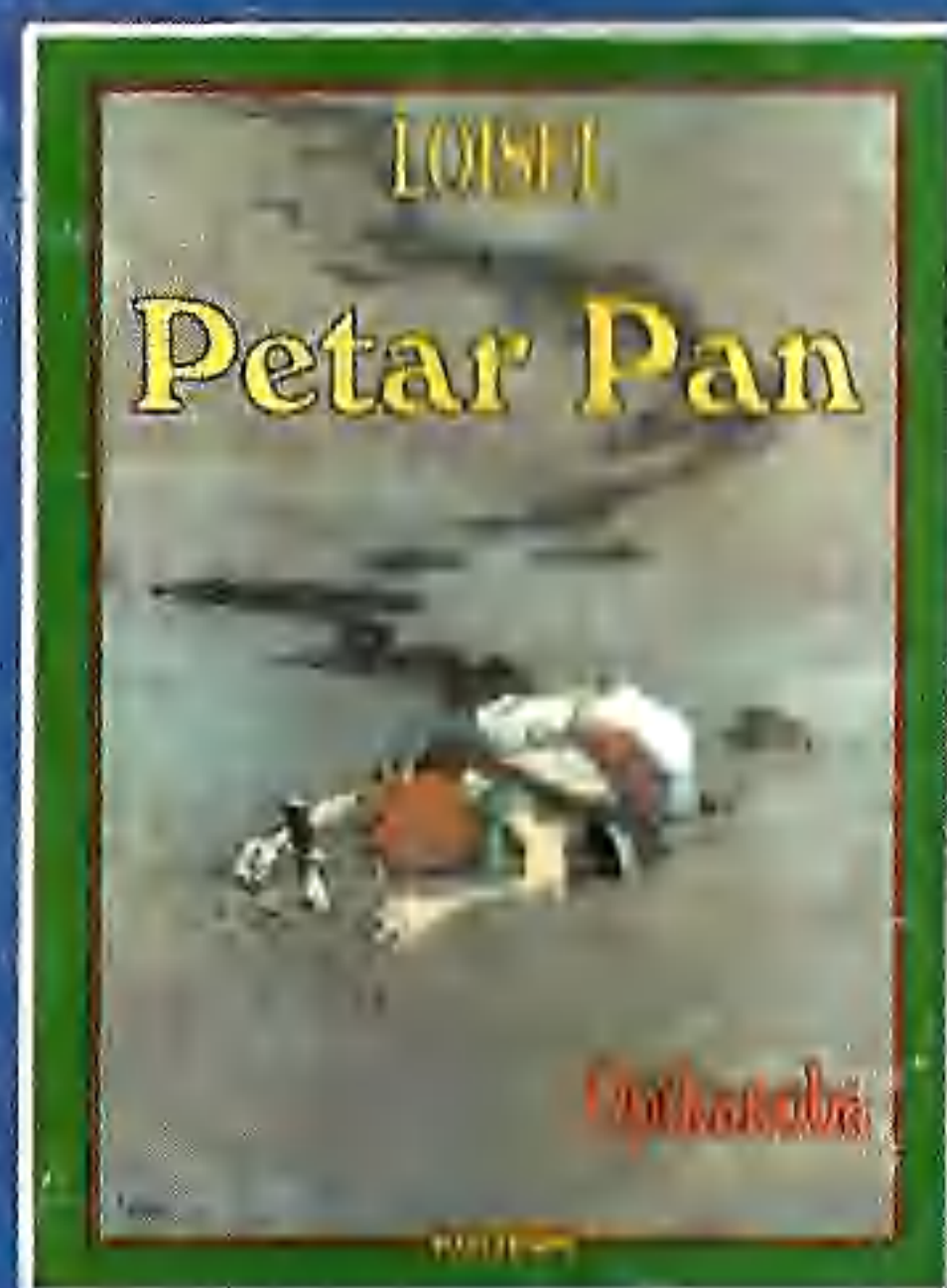
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00352

